

041

041

HISTORIE SKAUTINGU
NA BEROUNSKU

Motto:

Tak jako se po dlouhé zimě vracívá jaro, vrátil se skauting po létech mlčení mezi nás. Vrátil se a promluvil do našich srdcí. Promluvil o tom, co jsme již pomalu zapomněli: o nesmírném kamarádství, o lásce mezi lidmi, o obdivu a úctě k přírodě.

Zastav se, bratříčku, a poslouvej.

Slyšíš zurčení potůčků, zpěv ptáků ve větvích stromů a praskání ohně, cítíš to pouto, které Tě s námi spojuje?!

To je to moudro zaplacené zkušenostmi těch před námi. Jen málo věcí v Tvém životě bude mít takovou cenu jako toto poznání, a věř mi - nebudeš litovat. Snad jen toho, že už nejsi chlapcem.

Dojď s námi cestou junáctví a záleží i na Tobě, aby to všechno nebyla jen prázdná slova. Stal ses skautem, protože něčemu věříš. Žij tak, aby ostatní věřili Tobě a tím i skautingu. Je to velký úkol, ale nejsi a nebudeš nikdy sám ...

MÍSTO ÚVODU

Bylo to takové zvláštní jaro. Vzduch podivuhodně voněl dálkou a dobrodružstvím, bylo nám jedenáct nebo třináct a třeba taky jenom sedm let. Něco důležitého nás mělo potkat. Cítili jsme to při pohledu na oblaka letící do neznáma, bylo to napsáno mezi hvězdami na hlubokém nočním nebi. Něco, co mělo překročit a změnit náš obyčejný život, naše chození do školy, způsobné návštěvy u tetičky a hodiny klavíru.

A pak se to stalo. Někdo nás oslovil, někdo vytušil naše přání patřit mezi takové kluky a děvčata, kteří chtějí něco prožít, něčemu věřit a mít opravdové kamarády. Ten zázrak se stal! Někdo nám vysvětlil, že existuje veliká hra, jmenuje se SKAUTING a hrají ji děti a mladí lidé skoro na celém světě. Šli jsme na první schůzku a pak se učitelé pár dní ve škole divili, že jsme duchem nepřítomni. Večer jsme nemohli ani usnout, tolik jsme toho měli k přemýšlení! Třeba to, že všichni skauti jsou bratři a sestry, že mají své vlastní zákony, že vynikají zručností a dovedností, jsou samostatní a prožívají báječná dobrodružství. Třeba i to, že si zcela samozřejmě tykáme se všemi dospělými skauty. I to bylo tak nové a úžasné! A tak jsme pomalu tu velikou hru začali hrát.

Bylo to takové zvláštní jaro; změnilo totiž náš další život a ukázalo nám cestu. Je úplně jedno, zda to bylo před válkou, po válce, v roce 1968 nebo před pouhými dvěma roky. A je také úplně jedno, zda to bylo v březnu, v září nebo v listopadu.

Almanach, který právě otvíráte, vám chce přiblížit pocity, jež znají všichni, kdo tu podivuhodnou hru jménem skauting hrají nebo kdysi alespoň chvíli hráli. Chce zavzpomínat na historii našeho hnutí na Berounsku, aniž by všechno z této osmdesát let dlouhé tradice mohl vyčerpát na svých stránkách.

– Lf –

Počátky skautingu v Berouně.

Vzpomíná bratr Vratislav Hanzík – Mičabo, toho času bytem v Hradci Králové.

Beroun byl jedno z prvních míst – po Praze – kde vznikl skautský oddíl. Suplující profesor Ferdinand Pakosta /nar.1884 v Pacově/ zorganizoval na mladém berounském gymnasiu /založené r. 1910/ skupinku asi 30 studentů již v roce 1912, to jest brzy po vystoupení A. B. Svojsíka.

Pakosta vyučoval hlavně dějepisu, stal se i správcem muzea v Berouně, byl činný v Sokole a Měšťanské besídce. Hlásil se k Masarykovské straně realistů. Těžko se asi již zjistí něco bližšího o činnosti Pakostových skautů. V roce 1914, krátce po vypuknutí války, Pakosta zemřel u Přemyšlu jako voják na tetanus.

Pakostových skautů se ujal jiný suplent gymnasia Miloš Seifert, který s kolegou Milošem Maixnerem založil rovněž roku 1912 organizaci Děti Živěny. Byl ve spojení se Svojsíkem, který organizoval české skauty v rámci Svazu spolků a přátel tělesné výchovy v Praze. Nebyla ještě vlastní organizace, ta byla pod jménem Junák – český skaut založena teprve v červnu 1914.

Miloš Seifert /1887 – 1941/ a Miloš Maixner /1883/ vydali v roce 1913 u pana Šefla v Berouně příručku "Kapesní knížka českých junáků", dle Seiferta "tresť Baden Powellova skautingu". V té je ovšem již silně zdůrazněn význam E. T. Setona, což napovídá o příští orientaci skautingu u Seiferta směrem k Setonově woodcraftu. Tím směrem Seifert vedl samozřejmě i Pakostovy skauty, takže Beroun se stal krystalizačním centrem českého woodcraftu.

Za války, roku 1915 se sblížily Seifertovy Děti Živěny s třetí českou skautskou skupinou, s Psohlavci na jejich sjezdu ve Zbiroze a opět roku 1917 na sjezdu v Praze na Žižkově. Svojsík o věci napsal velmi tolerantně v Junáku z roku 1917: "Všude se najdou difference v názorech a není to nezdravé, spory třeba luštit, rovnat, vybíjet energii... není vhodná doba na vyzvedávání křivd, nevíme ani, jak se skauting vyvine – naši organizaci nechápeme jako definitivní".

Po převratu se Děti Živěny a Psohlavci sloučili pod jménem Děti Svobody. Berounský kmen Děti Svobody měl v lednu 1919 150 členů v Berouně, Zdicích, Hořovicích, Hudlicích, Nižboru

a Zbečně, Králově Dvoře a Loděnicích. Děti Svobody vydaly 5 čísel časopisu Děti Svobody. Od 4. čísla byl redaktorem Seifert, redakce byla v jeho bytě na Městské hoře – je to ona níže položená budova obrácená k jihu.

Po založení Svazu junáků skautů Republiky Československé v červnu 1919 vstoupily do něho i Děti Svobody, Svojsík byl náčelníkem, Seifert místonáčelníkem, ale ještě téhož roku ze Svazu vystoupily a staly se základem Čs. wooscrafterské ligy /Liga lesní moudrosti/. Otázky Seiferotva hnutí, jeho ideového zaměření a otevřeného boje s "oficiálním" skautingem Svazu Svojsíkova jsou velmi složité, patří do dějin berounského skautingu pak už jen nepřímo.

Mám zpracován tento problém zvlášť. Seifert neměl mnoho přízně, byl překládán z místa na místo, je těžké to soudit černobíle. Roku 1920 vydal svůj základní spis "Přírodou a životem k čistému lidství" – to už v Berouně nebyl, ale měl s ním bohatý styk – v němž jako právě v dalších spisech vzpomíná vděčně na berounské bratry. Později, v roce 1935 si Seifert postavil domek na Drábově a žil tam v předčasném důchodu. Tehdy jsem ho také osobně poznal. Pak opět odešel a zemřel roku 1941 v Kněžicích u Sušice.

Nejistil jsem, kdy po založení Svazu roku 1919 byly v Berouně založeny první skautské oddíly. Beroun však podle kusých zpráv byl brzy sídlem župy Svazu a roku 1921 byl župním zpravodajem, tj. představeným celé župy profesor gymnasia Bedřich Hoser, okresním zpravodajem odborný učitel Alois Kott. Roku 1922 byl založen již 3. oddíl, vedený Františkem Reitknechtem a dva oddíly dívčí, vedené E. Richtrovou a M. Hoserovou. Později je zaznamenán jako okresní zpravodaj knihkupec Karel Mottl. Z roku 1926 jsem viděl pozdravnou adresu berounských skautů A. B. Svojsíkovi k jeho 50. narozeninám "na důkaz vděčnosti a lásky bratrské za nedocenitelné služby na poli skautingu".

Oddíly vznikaly a zanikaly často z osobních důvodů vedoucích (překládání na jiné místo aj.), ale i v důsledku osobních sporů. Z útlého mládí pamatuji, že v Berouně existoval i oddíl Psohlavců. Ale dosti brzo nastalo v berounském vývoji skautingu jakési ticho a k ustavení svazových oddílů došlo znovu asi k roku 1936.

Před druhou světovou válkou.

Oddíl – jediný v Berouně – vedl v roce 1936 Jan Vinš /byl také členem hasičů/, po něm Karel Havlena ze Závodí, pro skauting velmi nadšený. Klubovna nebyla, scházet jsme se mohli v šatně fotbalového klubu Český lev na Ostrově, později – r. 1937 – ve sklepní místnosti vilky na Závodí u rodičů jednoho skauta /otec Smetana byl učitelem měšťanské školy/. Tam se konaly oddílové i družinové schůzky, vycházky byly orientovány většinou na závodskou stranu, sraz býval na řečišti za lávkou přes Berounku.

Oddíl měl v roce 1937 čtyři družiny: Sov, Káňat, Tygrů a Zubrů. Šátek se nosil světlemodrý, vlajka oddílu byla pěkná, modrá a bílá – v berounských barvách.

Velmi agilní skauti – tehdy 14 – 15 letí – byli: Josef Vladyka /zvaný Pepan/, syn profesora gymnasia, pokud vím později strojní ing. v Praze, Ota Pavlišta ze Závodí, Zdeněk Jelínek, později inženýr – vodař, bydlel na Kaplance, otec byl měšťanský důchodník, Bohumil Smetana /Míťa/ ze Závodí, strojní inženýr, Miroslav Kadlec /Miláček/, pak komerční inženýr, Zdeněk Baloun /Gréťa/, František Burant /Báťa/, grafik, profesor snad Umprumu, vyšla o něm kniha Jiřího Šetlíka v nákladatelství Odeon 1990, jsou tam zmínky o jeho skautství, Bohumil Vršínský, strojní inženýr, Zdeněk Král, syn učitele, MUDr., Tichý z Loděnic. V oddíle jsem byl i já /ročník 1922/, později odborný učitel.

Oddíl žil zcela samostatně, nejbližší nadřízený byl okresní zpravodaj Vladimír Vimr, úředník v železárnách v Králově Dvoře /měl dva syny – dvojčata, jeden je malíř – ilustrátor/, jeho tajemník byl František Sládek ze Zdic.

Vedle Králova Dvora, kde byl ještě oddíl katolický, byly oddíly ve Zdicích a Novém Jáchymově a fluktoval oddíl v Hořovicích. To bylo v okrese všechno.

Z vlčat při oddíle pamatuji jména: Froněk, Mir. Jonáš, Fr. Hampl.

Zvláštní zážitky: účast na vítání rumunského krále Carola a jeho syna Michala v Praze /byli

v čele rumuského skautingu/, a uvítání bratra Svojsíka v Berouně, kde konal přednášku v obchodní akademii.

Tábor v roce 1937 byl na Seči u Žloutkovic. Myslím, že to místo našel K. Havlena, tenkrát tam byla skvostná louka, dnes zastavěná chatami. Vařila paní Vladyková, matka skauta, velmi obětavá s výchovatským vlivem. Z tábora navštíveny Lány, kde jsme sešli s T. G. Masarykem a jeho dcerou Alicí. V září jsme byli na jeho pohřbu v Praze.

Pak přišel do oddílu o něco starší student obchodní akademie Jaromír Mestek, zvaný Fatty, bydlel na Zavadilce, velmi agilní a obětavý a dále Zdeněk Svatoš – Sváťa. Ten přišel s přeložením otce z Českých Budějovic, měl stupeň rovera – Lvího skauta! Po únoru 1948 přešel na pozice Pionýra, kde dosáhl vysokého postavení. Spolunapsal i brožuru proti "buržoaznímu skautingu". Asi se o tom v Berouně dost mluvilo.

Vedle 1. oddílu působil v Berouně katolický oddíl Legio angelice, jehož vůdcem byl RNDr. Josef Láb, profesor gymnasia, ale fakticky jej vedl student Jiří Oberreiter /zahynul při náletu v Německu/ Nejznámějšími hochy tam byli Vítězslav Koza – Slávek, později kněz krutě persekvaný po únoru 48 /zemřel 1988/, Augustin Chobot /studoval pak vysokou obchodní, žije v Praze/, Karel Pobude, syn profesora obchodní akademie a jeho bratři Václav a Jan, Karel Fiedler, filharmonik, vnuk slavného virtuosa Humla. Oddíl nosil žlutý šátek.

Roku 1938 v květnu byl ustanoven 2. oddíl, jehož vedoucím byl Josef Hanzík, odborný učitel, můj bratr. Do oddílu přešla většina jmenovaných hochů z 1. oddílu. Zástupci vedoucího Mestek a Svatoš tehdy už byli před maturitou. V oddíle byli též hoši Břetislav Fuchs /pak MUDr./ a Bobek. Družiny byly Orlí a Sobů. Šátek khaki. Klubovna byla v suterénu gymnasia vpravo. Tábor v roce 1938 se konal na Seči na místě loňského, 1. oddíl tábořil hned vedle v břízkách.

V roce 1938 byly oddíly plně zapojeny v mobilizaci květnové i zářijové a skauti uvolněni z vyučování. Téhož roku se ustanovil také 1. oddíl dívčí, vedoucí Marie Vladyková. Z dívek nejstarší byla Alena Jelíková z Kaplanky. Ostatní dívky – většinou studentky gymnasia: Jarmila Koucká / MUDr./, Milena Dvořáková, Věra Skáláková, Věra Eisnerová, Eva Šebková, Jiřina Vydrová a další.

Po Mnichovu nastalo mnoho změn. Nový spolek Junák se velmi rozrostl a pokud vím, bylo 5 chlapeckých oddílů. Různé nálady leckoho odvedly, ale mnozí noví se chopili práce. Tak v Junáku pracovali profesori gymnasia Dr. Lad. Varcl /později univ. profesor., švagr vpředu uvedených sourozenců Jelínkových z Kaplanky/ a Arnošt Novák /kdysi olympionik – oštěpař/ a za nimi přišla skupina starších studentů Koucký, Holický /MUDr./, Šmíd, Kolman, Holčák, Šmajler a snad i další. Z Podkarpatské Rusi se přistěhoval Stanislav Auský /později důstojník/. V letech 1939 a 1940 se tábořilo u Stráže nad Nežárkou, tábor 1940 byl rozehán gestapem.

Po likvidaci Junáka částečně žili skauti v odboru Klubu českých turistů, kde je podporoval lékárník pan Hořínek, jehož dcerky byly rovněž skautky. Mnozí starší hoši byli nasazeni na práce do Německa.

Po válce nastal velký ruch ve skautingu. V čele okresu byl RNDr. Václav Bouše, profesor gymnasia. Byla zřízena Podbrdská oblast s okresy Beroun, Hořovice, Příbram, kde byl oblastním velitelem bratr Jaromír Mestek – Fatty. Starší hoši většinou studovali na vysokých školách v Praze i jinde. Chlapeckých oddílů bylo nejméně šest, vznikl i vodácký oddíl, který vedl bratr Flaška /později se stal důstojníkem/.

S novějšími hochy jsem se již málo znal, jsa na odchodu z Berouna /v roce 1950/ do Hradce Králové, kde jsem působil tehdy ve funkci předsedy okresní rady, nyní již ve skautském důchodu.

V korunách modrých stromů zemřel měkký vánek,
naposled vyprávěly stany noci o krásném dni.
Naposled dávala jim noc svůj drahý dárek.
Vzduch vonící lesem se černě tmí.
Jim do plic proudil vzduch vonící rosou
a chladil žhavou krev, již srdce tělu podávalo.
Ráno první paprsky líbaly zem bosou,
slunce nad vysokými horami jim zamávalo.
Třeštivý trubky zvuk rozlehl se údolím.
Poslední pozdrav nesl slovenským horám
a poslední pozdrav hor ozvěnou patřil jim ...
"Naposled, nikdy víc - " zpíval les do všech stran.
Na vysoký stožár vlajka pomalu stoupá.
Tehdy zdálo se mi, že se smutně dívá dolů,
kde stálo devadesát chlapců, její chloubá.
Stáli tam - pevný šik - stáli tam, stáli spolu.
Za čas je vlak rozvezl do neznámých míst
/každý z nich se zas vrátil domů/.
Tam pochopil, když vichru ohlušil jej svist,
co znamená všichni za jednoho, co znamená spolu.

autor Vítěslav Koza, psáno 1935, ve věku 22 let

Vzpomínka na skautskou činnost za druhé světové války v období let 1939 – 1945.

Po okupaci Čech a Moravy v roce 1939 zaniká organizace "Junák". Parta chlapců bývalé berounské "Pětky" se schází dále. Vede je bratr Jaromír Mestek, zvaný Fatty – bývalý vůdce oddílu. Je mu 19 let, ostatní jsou čtrnáctiletí: Jenda Burda – Jabu, Láďa Antonín – Špelda, Jirka Bejbl – Stará a Bohouš Stíbal – Benjamínek, později Bondýs zvaný.

Tato parta jezdí do míst, kde stál jejich poslední skautský tábor – na žloutkovickou Seč, kde si ze zbytků materiálů postavili malou chatičku a kde trávili volné chvíle. Říkali si "Osamělá smečka vlků".

Příležitostně se činnosti zúčastňují i další bývalí členové skautského hnutí, na př. Jenda Schmidt – Šída, Franta Burant – Baťa, Zdeněk Svatoš – Sváťa.

V téže době se vytváří i druhá parta – závodská. Jsou to Míla a Oldřich Kaisrovi, Pepík Flaška – Beppé, Zdeněk Husák, Jarda Krejčí – Miláček, Jaroslav Hladík – Dvojče. To nebyli skauti, ale jejich motivace vycházela z časopisu Mladý hlasatel a jeho Rychlých šípů a z literatury Jaroslava Foglara.

Obě skupiny se spojily někdy na podzim 1942 či na jaře 1943. Jen závodská skupina – pětka – již měla jiné složení: Pepík Flaška, Jára Krejčí, Frantáček Brada, Vlada Dittmar – Šupák a Jarka Hladík. Spolupráci navazují s dalšími skautskými nadšenci s Pepanem Škrábkem, Zdenkem Pelcem a snad i s dalšími.

A tak v průběhu léta 1943 absolvují členové "Osamělé smečky vlků" u svého vůdce Fattyho odborné rychlokursy ve všech možných disciplínách skautské výchovy, které potom využívají při různých akcích.

Skautská činnost se ukrývá pod členstvím v Klubu českých turistů v Berouně. Postupně se získává mládež a zakládá se činnost v oddílech. Ale protože KČT nebyl pak již nelépe vyhovující krycí organizací, došlo k obnovení Klubu vodních sportů – KVS v Berouně.

Činnost klubu řídil tzv. Kapitanát v čele s Josefem Škrábkem – Pepanem. Členy kapitanátu byli: Jaromír Mestek – Fatty, Jenda Schmidt – Šída, Jirka Bejbl – Starád, Láďa Antonín – Špelda, Zdeněk Pelc a vedoucí rojů /název oddíl se nesměl použít/: 1. Bohumil Stíbal – Bondýs, 2. Jenda Burda – Jabu, 3. Jarka Hladík – Dvojče, 4. Josef Flaška – Mauglí, 5. Zdeněk Pelc, 6. Frantáček Brada. Na podzim roku 1944 se členy kapitanátu stali ještě Vlastimil Kobrle a Marie Sirotková – vedoucí dívčího kmene.

Činnost KVS pokračovala – přes obtíže s Moravcovým kuratoriem – až do květnového povstání v roce 1945. Květnové dny zastihly některé vedoucí mimo Beroun, zbylí aktivně pomáhali zejména ve spojové službě vojenského velitele města z budovy Národního výboru na radnici a ve střežení kasáren, osvobozených Vlasovci, až do 14. května.

Klub vodních sportů Beroun dosáhl před ukončením druhé světové války stav šesti oddílů chlapeckých a dvou oddílů dívčích. Celkové počty mládeže překročily číslo 100 a počet vedoucích, instruktorů a ostatních členů kapitanátu číslo 14, celkem asi 120 členů, tvořících základ při obnově svobodného Junáka v roce 1945.

Poslední schůzka kapitanátu KVS Beroun se konala 11. října v klubovně 2. oddílu junáků na Městské hoře. Na programu bylo zhodnocení práce na poli skautingu ve válce, likvidace KVS a rozdělení diplomů.

x x x

Nejvzácnější památkou na KVS Beroun je fotodokumentace z podzimu 1944, kde jsou v jednotlivých rojích vyfotografováni všichni členové. Při identifikaci fotografií i s pomocí mnoha členů KVS se nepodařilo u všech fotografií dosadit jména osob. Ve fotografické dokumentaci nejsou dívčí oddíly, které se teprve tvořily. Vedoucí děvčat byly: Marie Sirotková, Manka Stíbalová, Miluška Havlíčková, Eva Pecharová, Jana /Hanka/ a Jiřina Hořínková. Jakékoliv písemné záznamy o dívčích oddílech nejsou k dispozici, "pamětníci" odhadují počet děvčat na 30 členek.

Na tablech KVS Beroun jsou u 1. roje – vedoucí Bohumil Stíbal, zástupce Miroslav Červenka, členové: Luděk Nový, Zdeněk Patera, Josef Vild, Jarda Vild, Gustav Ingriš, Jarda Valenta Antonín Loukota, Jan Vítkovský, Mirek Cee, Jiří Váňa, Miroslav Šedivý, Václav Horák a Karel Zíka.

2. roje – vedoucí Jan Burda, zástupci Jirka Kaut, Miroslav Macháček, členové: Ctibor Kaigl, Jiří Kadeřábek, Richard Reitknecht, Jiří Mareš, Josef Lepka, Miroslav Marek, Jiří Novák, Miloš Jakubíček, Vlasta Hřebíček a dva dosud nepoznaní chlapci.

3. roje – vedoucí Jaroslav Hladík, členové: Josef Moucha, Stanislav Krch, Václav Duchek, Antonín Havlíček, Václav Ševčík, Zdeněk Krch, Václav Vilíkovský, Přemysl Sedlák, Václav Veverka, Arnošt Houba, Emil Nový, Lumír Chyba, Vratislav Motl a Antonín Bělohoubek.

4. roje – vedoucí Josef Flaška, členové: Břetislav Sedlák, Vladimír Křivohlavý, Emil Seidl, Milan Kuna, Miroslav Vydra, Jaroslav Frolík, Jan Novák, Václav Koudela, Miroslav Bubla, Jaroslav Vitáček,

Jiří Krejčí, Zdeněk Řezníček, Bedřich Hořínek.

5. roje – vedoucí Zdeněk Pelc, zástupce Jiří Bejbl, členové: Stanislav Triner, Jaromír Koutecký, Jaroslav Krejčí, Jiří Helebrant, Sláva Horčíčka, Standa Němec, Radimír Krajsinger.

6. roje – vedoucí František Brada, členové: Milan Steiner, Stanislav Pokorný, František Havlíček, Zdeněk Choc, Rudolf Junusov, Vítězslav Nezval, Miloslav Budil, Zdeněk Pavlis a dalších 6 dosud neidentifikovaných chlapců.

Dále je známo, že dalšími členy rojů – nejsou vyfotografováni – byli: u 3. roje: Jan Viktora, Bedřich David, Miloslav Korf, Josef Matějovský, Stanislav Potůček, Miloslav Sojka a Josef Šaman, u 5. roje: Jiří Duchon, Ctibor a Svatopluk Franclové, František Krejčí a Karel Prášek.

Podrobná dokumentace o KVS Beroun je uložena u 1. skautského střediska M. Seiferta v Berouně. Zpracováno podle vyprávění některých členů KVS.

Vyznamenání Junácký kříž "Za vlast 1939 – 1945"

udělený dne 28. října 1947 členům skautského hnutí, působícím v období II. světové války.

I. stupeň – zlatý "in memoriam" – obětím války

1/ Drábek Jaroslav 2/ Kasper Kurt 3/ Koucký Vladimír 4/ Oberreiter Jiří 5/ Pacovský Antonín

II. stupeň – stříbrný

1/ Antonín Ladislav 2/ Bejbl Jiří 3/ RNDr. Bouše Václav 4/ Brada František 5/ Burda Jan 6/ Čihák Emanuel 7/ Čihák Jiří 8/ Čihák Vladimír 9/ Hladík Jaroslav 10/ Kadlec Mirko 11/ Kolínský Josef 12/ Matoušek Miroslav 13/ Mestek Jaromír 14/ Nevřala Jiří 15/ Schmidt Jan 16/ Stíbal Bohumil

III. stupeň – bronzový

1/ Červenka Miroslav 2/ Helebrandt Jiří 3/ Kaigl Ctibor 4/ Kaut Jiří 5/ Kindl Jaroslav 6/ Král Milič 7/ Kučera Jaromír 8/ Kučera Jaroslav 9/ Macháček Miroslav 10/ Patera Josef 11/ Šafařík Václav 12/ Svatoš Zdeněk

Obnovení činnosti Junáka po válce v Berouně.

Konec války znamenal přechod z ilegální k legální činnosti skautské organizace v Berouně. V Klubu vodních sportů jsme se naučili ostražitosti, obětavosti a jednotě. Naučili jsme se mít v úctě a milovat všechny ty, kteří dávali své síly i vlastní životy za to, abychom mohli opět žít a dýchat svobodně.

To rozhodující, co jsme získali v KVS pro sebe, pro práci ve skautské organizaci bylo to, co nám nezištně dali naši bratři: Mirek Mestek – Fatty, Jenda Schmidt – Šída, Pepan Škrábek, i ten zdánlivě v pozadí jsoucí Zdeněk Pelc. To byl neocenitelný vklad pro okamžité obnovení skautské činnosti po osvobození v roce 1945.

V r. 1945 vznikly v berounském středisku 3 chlapecké oddíly a 2 oddíly dívek. Vůdci oddílů v začátcích byli: 1. chlapeckého Jan Schmidt – Šída, zástupci Arnošt Černík – Aišek, Jirka Bejbl – Stará a Jaroslav Hladík – Semefor. 2. chlapecký oddíl vedl bratr Karel Havlena – Akela, Oddílová klubovna byla na Městské hoře v objektu dnešního střediska M. Seiferta. 3. oddíl katolických skautů vedl bratr Karel Pobuda – Ajagu. 1. dívčí oddíl vedla sestra Marie Vladyková a druhý dívčí katolický oddíl vedla Anna Krotilová – Andulka se zástupkyní Annou Polákovou – Ančou.

Skautská činnost se hned rozeběhla na plné obrátky. Ve funkci okrskového velitele Junáka působil bratr Dr. Václav Bouše. Vůdcem berounského skautského střediska byl bratr Jaromír Mestek – Fatty. Vedle oddílových a družinových schůzek a výprav se rozvinula pravidelná tělovýchovná činnost pro

chlapce v tělocvičně reálného gymnasia. V prosinci 1945 byl uspořádán junácký kurs pro vedoucí v učňovské škole. Některé oddíly uskutečnily v roce 1945 i tábory, např. 1. chlapecký oddíl tábořil na "žňovém" táboře pod Hradištěm u Zvíkovce, 2. chlapecký oddíl byl na 14denním putovním táboře u Tochovic.

V roce 1946 se ve skautských oddílech a berounském středisku pracuje již naplno. Tak se v březnu prezentují oldskauti a Sdružení přátel Junáka společenským večerem v sále "U tří korun". Celé středisko se zapojuje do oslav 1. výročí osvobození v pořadatelské, informační a zdravotní službě, prodávají se losy ve prospěch výnosů na dobročinné účely. Ale hlavně se rozvíjí skautská výchova v oddílech. Vzniká 3. oddíl katolických skautek, vede jej sestra Sirotková a 1. oddíl vodních skautů vedený bratrem Josefem Flaškou – Mauglím. Dochází rovněž ke změnám ve vedení oddílů. Po odchodu bratra Havleny se stal vůdcem 2. oddílu bratr Mestek, 1. dívčí oddíl přebírá sestra Blanka Horáková, ve vedení 1. oddílu vodních skautů se střídají bratři František Brada – Frantáček, bratr Kučera – Mariňák a bratr Stanislav Potůček. Ve funkcích zástupců vůdců oddílů působí sestry Marie Burdová, Eva Haderková, Marie Stíbalová, bratři Ladislav Antonín, Josef Růžička, Jan Burda, Ladislav Svatoš, Jiří Semrád, Přemek Sedlák a další sestry a bratři.

Mnozí činovníci se stávají absolventy Lesních škol a z některých jsou i instruktoři Oblastní lesní školy – např. bratři Mestek a Schmidt. OLŠ vede Josef Horký z Příbrami. Ten také organizuje v r. 1947 sraz roverů a junáků starších 17 let na Valdeku za Komárovem, kterého se účastní také hojný počet našich skautů.

Tábory v letech 1946–1948 absolvují všechny oddíly na různých tábořištích, tak např. jsou to: ostrov na Berounce u Čile, na Otavě před soutokem s Vltavou, na Radavě pod Orlíkem, u Ostrovice u Vráže, u Kosteckých Břehů u Orlíka, u Vileminovy hájevný u Milevska a na dalších místech, kde prožívali své skautské mládí desítky skautek a skautů z Berouna.

V roce 1948 vystřídal ve funkci odrskového velitele Junáka Dr. Boušeho bratr Jaromír Mestek – Fatty. Pořádají se junácké závody, kursy pro činovníky a pro rádce, vůdcovské zkoušky, veřejné výstavy oddílů s rukodělnými pracemi svých členů, skautky hrají divadlo, nechybíme na žádných státních oslavách, vydělávají se peníze na vlastní činnost na lesních a polních brigádách.

Bohatý skautský život v berounské středisku je narušen událostmi roku 1948. Daří se ještě zachovat v tomto roce život v oddílech i průběh skautských táborů, ale nad skautigem se schylují temné mraky, které v začátku roku 1949 zatmějí skautské nebe na dlouhých dvacet let.

Historie skautingu v Králově Dvoře.

Předválečné období do r. 1940

Žádné písemné doklady o tomto vpravdě historické období se bohužel nedochovaly. Podle svědectví několika dosud žijících pamětníků jsou počátky skautské činnosti spojeny s rodinou Brodských z období kolem roku 1930. Zde se scházeli první průkopníci a vyznačiči skautských myšlenek a Milan Brodský se svým bratrem Zdenkem organizovali jejich první schůzky. Ve snaze dát své činnosti ten správný směr, hledali inspiraci jak v dostupné literatuře, tak i získáváním osobních poznatků a zkušeností v sousedním Berouně, kde již v té době bylo skautské hnutí na organizované úrovni. Velkým zážitkem a poučením byly pro ně jistě i návštěvy u prof. Seiferta v jeho srubu pod rozhlednou Dědem.

V roce 1931 byly založeny první nepřilíš početné oddíly: vlčata – členy byli mimo jiné Miloš Marcín, Miroslav Šámal, Jiří Filip, Jiří Lettl, Václav Štěpán, Josef Kolínský a v oddíle skautů na př. Milan a Zdeněk Brodských, Miloslav Štěpán, Aleš Marcín, Josef Lukavský. Z té doby jsou dochovány i nejstarší doklady: průkazky A. Marcínové a VI. Vimra mladšího. Vůdcem oddílu byl v těchto počátcích bratr Bittner.

Vlčata se v tomto roce zúčastnila prvního táboření v Měsíčním údolí na Blanici u Vlašimi pod vedením tamního skautského činovníka Kulíka. Skauti zajíždějí ve dnech 28. 6. – 2. 7. na Slovanské

jamboree v Praze, konané v Královské oboře v rámci oslav 20 let skautingu v ČSR. Stávají se tak účastníky velkolepé akce tisíců skautů z celého světa, kteří zde vybudovali 24 ukázkových táborů různých stylů.

V tomtéž roce 1931 zakládá tehdejší pokladník Královodvorských železáren pan Herrmann oddíl katolických skautů. Mezi přibližně 17 členy jsou m. j. jeho syn Felix Herrmann, F. Malík, J. Chaloupka, Z. Kůta, A. Hořícký.

V roce 1932 vstupuje do skautského života Vladimír Vimr starší a projevuje se to na kvalitě a intenzitě činnosti. Vláďa, později zvaný Grizzly, se brzy stává osobností, která svým významem přesahuje rámec obce a později též okresu. Tato léta jsou obdobím organizační práce, hledání, rozšiřování členské základny a různých výdělečných akcí, sloužících především k pořízení táborové výbavy.

V roce 1933 zemřela Vláďova manželka Klotylda. Přibližně za rok uzavřel Vláďa Vimr – Grizzly druhé manželství a dlužno říci, že jeho druhá manželka Celestina, později všeobecně známá jako Celuška, se stala nejen jeho vynikající životní partnerkou a tolik chybějící maminkou vlčatům Lud'kovi a Vláďovi, ale i uznávanou a velmi oblíbenou skautskou činnovnicí.

V roce 1935 se v oddíle skautů objevují další známá jména: V. Našinec, Z. Kroupa, J. Nevřala, K. Kasper, A. Kroupa, J. Rotta. A hned na jaře začínají přípravy na první tábor. U pana stavitele Šamala a pod jeho laskavým patronátem se počaly vyrábět podsady, každá družina si navíc vyrobila svůj první tábor na Slabeckém potoce pod obcí Kostelík, společně se slabeckými skauty a pod vedením farářů P. Dočekala a P. Lobkovice.

Z roku 1936 patří úvodní zpráva založení 1. dívčího oddílu, jehož vedoucí se stala /jak jinak/ Celuška Vimrová. První slibový oheň byl zažehnut 1. května v Běštínském údolí, které se pomalu stávalo tradičním místem královodvorských skautů. Později bylo stručně a jednoznačně označováno jako Skautské údolí.

Mezi prvními členkami nově založeného oddílu byly m. j. M. Hančlová, A. Křikavová, Z. Beránková, J. Jágrová, E. Žižková, E. Kroupová, V. Macháčková, E. Zítková, H. Ševčíková, J. Jandíková, H. Prošková. O dívčím táboře z tohoto roku zprávy nejsou.

V chlapeckém kmeni působily nadále smečka vlčat a 1. oddíl, takže Králův Dvůr lze již označit jako středisko. Vedle Vládi Vimra – Grizzlyho se ve vedení objevil Ing. K. Šubrt, nový pracovník železáren.

Chlapecký tábor byl opět ve Skautském údolí v počtu asi dvaceti lidí. Ve větší míře se již skládaly různé skautské zkoušky a odborky, objevují se také první skautské přezdívky. Není to vlastně přesné označení, spíše by se hodilo říci skautská jména – používala se při vzájemném styku skautů, někdy i v kruzích neskautských, někoho provázelo skautské jméno hluboko do civilního života a dlouho do vysokého věku.

Královodvorští skauti se počínali také objevovat ve společenském dění obce, při slavnostních příležitostech, státních svátcích a podobně.

Katoličtí skauti dále pokračují v samostatné činnosti, jejich letní tábor se konal opět na stejném místě a za podobných podmínek jako v předešlém roce. Koncem roku 1936 však přechází část oddílu do Svazu Junáků – skautů Republiky československé, zůstává jedna družina pod vedením kněze P. Chaloupky.

První vlastní klubovnu si královodvorští skauti vybudovali v r. 1937 v pronajatém altánu hostince U Preislerů, sloužila až do doby okupace.

Někteří vybraní skauti byli v tomto roce vysláni na Lesní školy: Vláďa Vimr ml. do Náměště n. Osl., Aleš Marcín, Luděk Vimr, O. Vavřík a J. Nevřala absolvovali LŠ v Lázech.

Hlavní tábor toho roku se konal v tradičním Skautském údolí, vystřídalo se celé středisko: skauti všechno postavili a zbourali, v mezidobí tábora využily skautky a vlčata. Experiment byl putovní tábor družiny Sokolů kolem toku Berounky v okolí Skryj.

I další činnost toho roku byla mimořádně bohatá: účast na skautském sjezdu v Roudnici n. L.,

mikulášská zábava za účasti veřejnosti v závodním hotelu železáren na Výšinách, bylo zahájeno vydáváním časopisu "U sedmi sombrér" a ve Zdicích provedena propagace skautingu spojená s tábořením. Ze společenských akcí je nutno zmínit účast na smuteční tryzně a pohřbu T.G.M. v Praze. Skauti též reagovali na potřeby republiky způsobené zhoršením mezinárodní situace a řada z nich absolvovala kursy Červeného kříže a civilní obrany.

Katoličtí skauti ještě samostatně tábořili na farské zahradě v Hudlicích, na podzim však i tato zbývající část přešla do Svazu.

V r. 1938 dochází v Králově Dvoře k podstatnému rozšíření členské základny a v důsledku toho i k následným organizačním změnám. Byl ustaven sbor velitelů v čele s Vládou Vimrem – Grizzlym, dále pak založen kmen roverů – vůdce J. Nevřala. Dále působily: 1. oddíl skautů – vůdce Aleš Marcín s družinami Lišky – rádce M. Šamal, Sokoli – rádce J. Lettl, Zajíci – rádce Luděk Vimr ml. – Akela. Ve všech oddílech byly poprvé ustaveny oddílové rady. U děvčat přibýly k oddílu skautek světlušky, informace o dělbě vedoucích funkcí se napodařilo získat. Nepochybně je pouze to, že hlavní a vůdčí osobností v dívčím kmene zůstává v té době Celuška Vimrová.

Pro letní tábor v r. 1938 bylo poprvé vybráno krásné údolí mezi vesnicemi Chotětínem a Drahoňovým Újezdem u Zbiroha. Tábořiště bylo nazýváno "Na Červenovské hrázi", v těsném sousedství tábora byl skutečně pozůstatek bývalé hráze, snad skutečného bývalého rybníka. Toto místo se stalo vynikající základnou pro královské skauty, byly navázány velmi dobré kontakty s vesničany, kteří s povděkem přijímali skautskou výpomoc na polích a lukách a na oplátku poskytovali ze svých zdrojů potraviny pro táborovou kuchyň i různá další privilegia. Okolní lesy patřily ke zbirožskému panství a pan hrabě Colorado–Mansfeld byl značně velkorysý a uznalý pro skautské potřeby.

Na táboře r. 1938 se vystřídaly všechny oddíly střediska. Chlapci zde zažili perné chvíle při povodni, kdy museli stěhovat kuchyň a zásobovací stan; to malý a klidně protékající potůček po průtrži mračen ukázal svoji horší tvář. Nová dřevěná stavba na vyvýšeném místě již zůstala definitivní pro všechna další léta.

Další získané informace se týkají až roku 1940. O změnách v dívčím kmene nejsou žádné zprávy, u chlapců však byl založen 2. oddíl pod vedením K. Nováka a F. Herrmanna. Početný 1. oddíl se rozdělil na dvě části jednu vedl bratr Sýkora /družiny Ostříži – rádce M. Havlíček a Sokoli – rádce B. Anděl/, druhou skupinu vedl Aleš Marcín /družiny Lišky – rádce J. Hančl a Zajíci – rádce L. Selement/. Hlavní vůdcem 1. oddílu byl Ing. K. Šubrt, střediskovým Vláda Vimr – Grizzly, stále též hlava sboru velitelů. Události v té době byly již značně ovlivněny a narušeny německou okupací. Pravidelné schůzky a organizovaná činnost skončily v jarním období, později docházelo už jen k nepravidelným setkáním jednotlivců, kteří se s daným stavem věcí nechtěli a nedokázali smířit.

Místo pro tábor plánované původně na Červenovskou hráz u Zbiroha bylo pro obtíže se zásobováním přesunuto do Skautského údolí u Hudlic, ale na poslední chvíli byly veškeré přípravy úplně zrušeny a žádný tábor se v tomto roce již nekonal. Část táborové výbavy včetně stanů byla zapůjčena berounským skautům, kteří i přes nepřízeň doby odjeli /a s nimi i několik královských/ na Nežárku. Jejich zoufalý pokus o postavení tábora však nevyšel. Byli německými okupanty rozehnáni, výbava jim byla zabavena, vrátili se domů – naštěstí beztrápně – s prázdnými rukama.

Podle Kroniky 1. oddílu skautů k poslednímu úřednímu zákroku v Králově Dvoře došlo 5. listopadu 1940, kdy byli povoláni na četnickou stanici a s vysloveným zákazem další činnosti vyzváni k odevzdání dokladů, odznaků, vlajek a dokumentů. Z dnešního pohledu se zdá až neskutečné, že k této konečné likvidaci došlo až téměř po dvou letech německé okupace. Svou roli zřejmě tehdy sehrála i ta okolnost, že četnickým strážmistrem v obci byl pan Kroupa, sám otec dvou aktivních skautů.

A to je poslední zpráva z tohoto období. Pak už jen následovalo uschování skautské výstroje a krojů, pečlivé opatrování toho všeho a čekání na konec války.

Válečné období 1940 – 1945

O této smutné době se nepodařilo získat žádné písemné doklady, neobjevuje se ani ve vzpomínkách a dopisech pamětníků. Tragickou skutečností však zůstává, že za heydrichiády byl pro údajné schvalování atentátu zatčen a posléze v Praze na Pankráci popraven člen 1. oddílu skautů Kurt Kasper.

V nacistickém vězení se ocitl též Jiří Nevřala, člen téhož oddílu, který však válku přežil a v r. 1945 se znovu mezi skauty objevil.

Poválečné období 1945 – 1949

Skautská činnost v Králově Dvoře byla obnovena již v měsíci květnu, organizační práce se ujali předváleční členové. Zájem mládeže byl mimořádný a tak okamžitě vzniká středisko v tomto složení: hoši: 1. oddíl – roveři – ved. J. Nevřala, 2. oddíl – skauti – ved. Miloš Marcín, 3. oddíl – skauti – ved. Aleš Marcín, vlčatda – ved. Vl. Vimr ml. /Akela/, dívky: 1. oddíl – skautky – ved. M. Hančlová, od září A. Křikavová.

Vedoucím střediska byl zvolen Aleš Marcín, Vláda Vimr – Grizzly se stává oblastním velitelem. Znovu se mezi skauty objevil též Ing. K. Šubrt, kterému však náročná funkce ředitele železáren nedovolila plně zapojení. Pomáhal však výrazným způsobem, mimo jiné i zajištěním klubovny v železárenských ubytovnách v Králově Huti za nemocnicí, obecně nazývaných "láhárny".

V rámci obce se skauti opět počínají objevovat ve veřejném dění: při oslavách osvobození, účasti na různých zemědělských brigádách, při sběru odpadových surovin. Zřízením a provozováním loutkového a maňáskového divadla zasahují i do kulturního života. Zde byli hlavními osobnostmi především Vláda a Luděk Vimrovi, kteří mimo obvyklých totemů zvládli v tomto případě i výrobu loutek a kulis.

Velkým zážitkem pro skautskou omladinu byl první výlet s přenocováním pod stany ve Skautském údolí u Hudlic. Pro mnohé to byly vůbec první poznatky ze základní skautské praxe: stavění stanů, čištění studánky, rozdělávání ohně a vaření, ale také první posezení u táborového ohně a chladná noc s tvrdou zemí pod zády. Stanů bylo však málo, ostatní výzbroj takřka žádná, a tak v tomto po dlouhé době opět svobodném létě tábor ještě nebyl. Pouze menší skupina skautů a skautek vyjela na několik dnů do Srní na Šumavě, kde zajistil "chalupářské" ubytování Venda Křížek, pozdější čelný pracovník ochrany přírody.

Velkou propagační akcí pro širokou veřejnost bylo vystoupení na sokolském cvičišti v Počáplech s ukázkami všech skautských disciplin – počínaje stavbou ohniště až k improvizovanému táboru se stany, vstupní branou a stožárem. Byla to zdařilá, organizačně velmi náročná a úspěšná akce.

Vyjeli též účastníci Lesních škol, někteří již jako instruktoři. Ve Žloukovicích se konala okresní LŠ pod vedením bratra Horkého z Příbrami, v Družci pak to byla 1. zemská česká LŠ pro junácké instruktory a vůdce, kde z Králova Dvora byli m.j. Miloš Marcín, M. Čurda, J. Landa, A. Bělohávek. V Černošicích se zúčastnila kursu pro vedoucí oddílů M. Hančlová.

V roce 1946 odchází z Králova Dvora do Teplé vedoucí 3. oddílu skautů Aleš Marcín, současně též vedoucí střediska. Vedení oddílu po něm přebírá M. Čurda, střediskovým vedoucím se stává Miloš Marcín. V dívčím kmeni byl založen roj světlušek, péči nad ním přebírá Celuška Vimrová. Jiné organizační změny nenastaly.

Pokračuje se v doplňování táborové výbavy, chodí se na brigády, bohatá je účast na všech oslavách a vůbec při veškerém dění v obci.

První konkrétní přípravy na tábor byly zahájeny na dvoře u Čurdů výrobou podsad. Bratr Láďa Čurda byl zřejmě dobrý instruktor, neboť pod jeho dohledem vyrobené podsady sloužily po všechna následující poválečná léta.

Tábor na Červenovské hrázi u Zbiroha proběhl ve třech bězích: skauti a roveři pod vedením Miloše Marcína, skautky vedla Alena Křikavová, vlčata a světlušky vedli společně manželé Vimrovi –

Grizzly a Celuška.

Za účasti královských skautů se uskutečnila Podbrdská oblastní lesní škola v Račickém luhu a rádcovský kurs ve Žloutkovicích.

V roce 1947 vznikla nová funkce – zástupkyní vedoucího střediska pro dívčí kmen byla zvolena A. Křikavová. Zástupcem vedoucího 2. oddílu se stal A. Bělohoubek – Abé. Žádné další podstatné změny ve vedení střediska a v oddílech nenastaly. Stěhovala se však klubovna. Objekty "líharen" a Karlově Huti se začaly přestavovat a novým domovem skautů se stal Odborový dům železáren. Byl to rozhodně krok k horšímu, pro celé středisko tu byla k dispozici jedna malá místnost.

Ze společenských akcí toho roku měla největší odezvu mikulášská nadílka ve velkém sále zmíněného Odborového domu. Byla přístupná rodičům, příznivcům Junáka i veřejnosti, s bohatým zábavným programem. Velmi efektním a dlouho vzpomínaným číslem bylo navození atmosféry pekla, kdy studentu chemie Mirkovi Matouškovi se kouřové scény vymkly z kontroly, takže notnou chvíli nebylo vidět ani peklo, ani čerti, ale návštěvníci v sále neviděli své sousedy. Výjimečnou náladu pak dovršily nůše s dárky přicházející z nebe – byly spouštěny po improvizované lanovce z balkónu.

Toho roku se konala v Jinošově Ústřední česká lesní škola pod vedením náčelníka bratra Plajnera. Z Králova Dvora se zúčastnili Vláďa Vimr – Grizzly, Mirek Čurda a Antonín Bělohlávek – Abé. Lesní školu zimního táboření absolvoval Miloš Marcín.

Tábory byl rozděleny takto: vlčata v Srní na Šumavě vedl V. Křížek, skautky tamtéž pod vedením Z. Beránkové a M. Hančlové, skauty u Červenovské hráze vedl M. Čurda.

Rok 1948 byl předznamenáním budoucích neblahých událostí. Prvním jakýmsi varováním vlastně bylo již upozornění, že skauti budou muset uvolnit klubovnu v železárenském odborovém domě a tak vedoucí střediska Miloš Marcín zajistil jako náhradu montovaný dřevěný "tesko-barák".

V organizační struktuře střediska se nic nezměnilo a také tábor na Červenovské hrázi ještě proběhl za účasti skautů 2. a 3. oddílu, jako hosté byli pozváni skauti z Teplé pod vedením Aleše Marcína. O táboření skautek, vlčat a světlušek nejsou z tohoto roku žádné zprávy.

Stěžejní kulturní akcí té doby bylo nastudování a provedení divadelní hry Čarovný proutek. Duchovním otcem této akce byl Vláďa Vimr – Grizzly, který hru také spolu s Ing. Šubrtem režíroval. Je samozřejmé, že také všechny role byly obsazeny skauty – ochotníky. Sdružení přátel Junáka uspořádalo ve velkém sále radnice koncert vážné hudby, kde mimo pražských umělců účinkoval též na klavír člen 1. oddílu Pavel Nykles.

O roce 1949 jsou informace poněkud střídmejší. Je to vlastně jen několik velmi smutných zpráv. Klubovna v odborovém domě a veškeré vybavení bylo předáno SČM. Nová klubovna zůstala nevyužita, ba dokonce se již ani nepostavila, tábory se nekonaly. Žádné písemné doklady o ukončení existence samostatného Junáka v Králově Dvoře se nezachovaly.

Aniž by vedení střediska řešilo situaci nějakým organizovaným způsobem, drtivá většina se rozhodla do SČM nevstupovat (to byla podmínka pro další práci s mládeží) a zachovat si alespoň hezké vzpomínky a čisté skautské i občanské svědomí. Nikdo v té době netušil, že doba umlčení bude tak dlouhá a krutá.

Poválečná éra byla nejméně úspěšným obdobím skautské činnosti v Králově Dvoře. Středisko mělo přes 2000 členů, řady příznivců ve Sdružení přátel Junáka a také dobré jméno. Skauti patřili neoddelitelně k životu obce, ale projevovali se též výrazně v rámci junáckého okrsku a oblasti. Závěrem nelze jinak než připomenout, že velkými vzory jim byli manželé Vimrovi, sestra Celuška a bratr Vláďa – Grizzly, dobří a čestní lidé, dobré a velké skautské duše.

Období 1948 – 1970

V roce 1968 byl zaregistrován Oddíl starších Junáků, k rozvinutí činnosti v širším měřítku nedošlo.

Vzpomínka na bratra Vladimíra Vimra st. – Grizzlyho

Je tomu neuvěřitelných 60 let, co vznikl v Králově Dvoře malý oddíl skautů. Bylo to v roce 1931 a byla to spíš družina a šestka Vlčat. Činnost byla dost nesmělá a nepravidelná. Náš vůdce nebyl z Králova Dvora, byl bez zkušeností a tak činnost skomírala.

V roce 1932 se nás ujal bratr Vladimír Vimr a dal našemu oddílu skautský program a pevný řád. Podnikali jsme výlety, připravovali se na nováčkovskou zkoušku a slib. A tu se projevil výtvarné, estetické i divadelní schopnosti bratra Grizzlyho. Zorganizování slavnostního slibu u veřejného táborového ohně na Borech ve mně, v nás všech zanechalo hluboký dojem a zážitek, na který dodnes vzpomínám. Byla to i dobrá propagace. Začali jsme se rozrůstat.

V roce 1935 jsme uspořádali první tábor a to v "Běštinách" u Hudlic v kouzelném "Kopretinovém údolí". Bylo nás ještě málo a tak povinnosti – hlídky, nákupy, pomoc v kuchyni – nás zaměstnávaly víc než dost. Kdo složil "Tři orlí pera", vyšival si ozdobnou indiánskou čelenku. Vyráběli jsme za vedení bratra Grizzlyho z přírodních materiálů různé ozdobné předměty a doplňky do stanu, do kuchyně nebo domů na dárky.

Z té doby mám také veselou vzpomínku. Při odpolení nákupu v Hudlicích nás viděli tři kolegové z kanceláře Vládi Vimra. Rozhodli se Vládu navštívit v táboře, ale nevybrali si moc vhodnou dobu. Přišli až za tmy, kdy tábor usínal a byla vzhůru jen hlídka. Pohybovali se na kopečku nad táborem v blízkosti kuchyně dost neopatrně. Asi dva dny před tím se potloukal v okolí tábora nějaký tulák. Dostal tehdy i najíst. Ale bylo podezření, nemá-li zájem o naše zásoby v kuchyni. Hlídka vzbudila bratra Grizzlyho. Ten měl v táboře vždy malý revolver, to věděl každý. Noční návštěvníci začali dělat nevhodné "vtípky". Pokřikovali na něj "Ty jsi nějaký tlustej, Vládíčku", "Píchneme ho nebo zařízneme?", "Támhle mají kuchyni" – atd. Vláška je vyzýval, aby se vzdálil, jinak že střelí. To je ještě víc rozkurážilo k dalšímu pokřikování a tak bratr Grizzly vystřelil do vzduchu nad jejich hlavy. Tím nastal obrat. Začali si svítit baterkami do obličeje a hlásili se jmény, že ho přišli navštívit. Dobře to dopadlo, celý tábor byl vzhůru a kolegové z kanceláře si prohlédli tábor.

Bratr Grizzly také získal ke spolupráci některé rodiče, kteří byli registrováni jako oldskauti. Pomohli při materiálním zajištění táborů a později při budování klubovny. V zimních měsících jsme každý rok uspořádali za vedení bratra Vládi Vimra a ve spolupráci s místní osvětovou komisí atraktivní přednášky nebo besedy, např. s polárním badatelem Dr. Vojtěchem, se spisovatelkou Popelkou Biliánovou a j. Na akce jsme chodili zvat po domech a skrovný výtěžek pak sloužil pro zvětšení tábornického inventáře a pro budoucí klubovnu.

Vláška Vimr zapojil do skautských myšlenek i svou ženu Celestinu, která se stala vedoucí dívek, když vznikl v roce 1936 dívčí kmen.

Skautské ideály zapustily ve všech hluboké kořeny a není proto divu, když po násilné přestávce v době okupace se po revoluci všichni hlásili u bratra Grizzlyho. Zájem mládeže byl nečekaně velký. Z předválečného oddílu chlapců a oddílu dívek se rozrostlo junácké středisko s několika oddíly. Vláška Vimr poslal několik nejstarších do lesních škol a předal postupně vedení mládeže svým odchovancům. Sám byl zaneprázdňen plněním skautských funkcí v okrese a oblasti.

V zimních měsících v letech 1946 – 1949 nacvičovali starší skauti a skautky pod patronací bratra Grizzlyho každý týden loutkové divadlo. Zpočátku se hrálo v sále závodního hotelu Na výšinách, později v sále tehdejšího kina v Králově Dvoře. Loutková představení měla vysokou úroveň jak po stránce mluveného slova, vodění loutek a hlavně výpravy.

Tato bohatá a radostná skautská činnost však byla poznamenána nepřízní politického vedení ve státě po roce 1948. Napřed to byly slučovací pokusy s tehdejší SČM a počátkem padesátých úplné ochromení a zastavení činnosti našich skautských oddílů.

Vláška Vimr po přerušení činnosti ve skautingu zaměřil svůj elán do dalších okruhů svých zájmů – do ochotnického divadla, výtvarné činnosti, budování muzea. Obzvláště v místním muzejnictví měl velké úspěchy. Ale pro bývalé skauty a vlčata, skautky a světlušky, dnes už většinou v důchodovém věku, zůstane nezapomenutelným "bratrem Grizzlym". *Vzpomínal bratr Aleš Marcín, Králův Dvůr*

Stručná historie skautingu v Hořovicích

Vznik skautského hnutí se datuje v Hořovicích do doby po první světové válce a to od roku 1923. Bratři, kteří toto hnutí v našem městě založili, si vybudovali vlastní klubovnu o jedné místnosti v prostoru u nového vodojemu v cípu louky po pravé straně cesty do Dražovky u t. zv. "Špýcharu". V dnešní době je na tomto místě postaven rodinný domek. Hnutí je spojeno se jmény bratrů Vokurky, Vyskočila a jiných. Tolik k nejstarší historii.

Během okupace nacistickým Německem je skautské hnutí zakázáno, a tak až po druhé světové válce v r. 1945 vzniká v Hořovicích nové středisko s těmito oddíly: 1. oddíl dívčí – vedoucí sestra Vlčková – Ařka, 1. oddíl světlušek, 1. oddíl vlčat – vedoucí bratr Horázný – Jasan, 1. oddíl chlapecký – vedoucí bratr Mecner, později bratr Srp – Athos, 2. oddíl chlapecký – vedoucí bratr Chýňava – Medvěd a zástupce bratr Kebrle – Wable, 1. oddíl oldskautů a v roce 1948 ještě 1. oddíl roverů.

Vedením střediska Hořovice se ujímá zaměstnanec Vojenských lesů bratr Pek s dalšími spolupracovníky dentistou bratrem Wachem – Jezevcem a odborným učitelem bratrem Vavříkem – Srdíčkem.

Klubovny byly umístěny nejprve na náměstí v budově nynějšího "Domu služeb – květinářství", později v přízemí levého křídla nového zámku (kde byly Energetické rozvodné závody) a naposledy před rozpuštěním Junáka v r. 1950 ve sklepení Lidového domu (Společenský klub). Po celou dobu byla také využívána klubovna pod Dražovkou u Špýcharu.

Vyvrcholením činnosti oddílů jsou letní tábory. Pokusím se tedy o jejich rekapitulaci. První tábor v roce 1945 byl na Sokolském cvičišti v Hořovicích, kde se přespávalo přes noc a junáci se střídali, protože byl nedostatek stanů. Druhý tábor v r. 1946 byl ve Skryjích. Zde se vystřídaly oddíly celého střediska. Třetí tábor chlapecký v roce 1947 byl v Prášílech na Šumavě nejlepším táborem. V akci "Pomoc republice" ve sběru borůvek byly získány finanční prostředky na činnost a písemná pochvala z Ústředí Junáka. Čtvrtý chlapecký tábor v r. 1948 byl opět na Šumavě na řece Křemelné. Bylo to nejkrásnější místo, kde tábor byl budován za velmi těžkých podmínek. Prvé dny byly deštivé a všechnen materiál na stavbu se vozil přes rozvodněnou Otavu v gumovém člunu. Pátý tábor vlčat a roverů v roce 1949 byl uskutečněn pod záminkou brigády na seno v chalupě na Pamferové huti nad Železnou Rudou na Šumavě. Jednalo se již o hraniční pásmo a muselo být doporučeno od SČM. Objekt vlastnili oldskauti.

Letní tábory trvaly 3 týdny. Týdenní zimní tábor se konaly v r. 1946 ve Svaté Dobrotivé v dřevěných domcích po armádě a v roce 1947 v Brdech v Borské myslivně.

Na veřejnosti byli junáci vždy vidět. Všechny oddíly se zúčastňovaly žňových brigád, zalesňování, kopání telefonního kabelu Hořovice – Žebrák, sběru odpadových surovin apod. Byly pořádány veřejné táboračky a besídky s programem. Účast na různých celostátních a městských oslavách byla samozřejmostí. Veškeré finanční prostředky byly použity na zakoupení inventáře a dalších potřebných věcí. Před rozpuštěním Junáka v r. 1950 mělo středisko k dispozici asi 45 stanů, 3 polní telefony, zařízení táborové kuchyně, zařízení do 3 kluboven a vybavení všech družin základní výstrojí.

Druhý oddíl vydával svůj vlastní časopis "Ptačí hnízdo". V rámci střediska se jednotlivé oddíly zúčastňovaly okrskových a oblastních soutěží s velmi dobrým umístěním. Rokem 1950 končí toto období aktivní činnosti, protože opět dochází k rozpuštění Junáka v celostátním měřítku.

Po osmnácti letech, v r. 1968, se junácké hnutí v Hořovicích opět obnovuje. V dubnu a květnu se scházejí starší junáci k poradním schůzkám o nové činnosti. V květnu již byli přijmuti první nováčci a hned v červnu byl pro ně organizován rádcovský kurs. Bohužel tento kurs byl pro srpnové události – okupaci vojsky Varšavské smlouvy – ukončen až v říjnu 1968. Organizačně vzniká Středisko Junáka Hořovice, jehož vůdcem je bratr Koželuh – Čičák, zástupce bratr Kebrle – Wable. Vedoucím 1. oddílu chlapců byl bratr Veverka, jeho zástupcem bratr j. Kunc. Vedoucím oddílu oldskautů byl bratr Kebrle – Wable, zástupce bratr Kalát – Buližník. Střediskovou radu tvoří br. Koželuh, Kebrle, Kalát, Veverka, Rissel, Konrád – Kapitán.

1

1. Druhý dívčí oddíl Andulky Krotilové r. 1937 až 1938 na táboře v Říčkách u Ostrovce.

2. Druhý dívčí oddíl Andulky Krotilové v roce 1947.

3. Jaromír Mestek "Fatty" KVS 1944

4. Rádcovský kurs ŽLOUKOVICE SETON 1968 jaro. Ranní nástup vedení kurzu, zleva:

bratr J. Burda, J. Hladík, J. Potůček, P. Sedlák,

J. Goldman, K. Trávníček, sestry B. Horáková, M. Burdová, J. Vaňková, A. Jelínková, K. Jelínek, A. Antonín a K. Horák.

5. Žloutkovice – příprava táboráku.

6. Průvod 1. máj 1968 – vůdce 3. oddílu P. Petříček.

7. Čelo skautského průvodu na 1. máje 1968, berounské náměstí.

8. Třetí skautský oddíl chlapců Beroun, vůdce oddílu P. Petříček.

9. Sázení lípy svobody Beroun sídliště, sestra E. Rysová, br. P. Petříček, J. Hladík. Kámen a nápis zajistili skauti.

10. Uctění památky V. Talicha na berounském hřbitově – 2. dívčí oddíl, sestra B. Horáková a M. Čápková.

11. Dobřichovice – Náčelník br. Plajner (vlevo), br. Němec z ústředí Junáka.

12. Rádcovský kurz, berounské gymnázium 1969–70. Vedení kurzu zleva br. Potůček, Mestek, Burda, Hladík.

13. Účastníci kurzu a vedení (1969–70), zleva br. Hladík, Potůček, sestra Hadérková, Bouše, Mestek, Burda.

2

3

7

8

СВОБОДА
19-1968

9

PROF. FERDINAND PAKOSTA

10

4

5

6

11

12

13

S těmito jmény je tedy spjato obnovení činnosti Junáka v Hořovicích v r. 1968. Kromě své výchovné práce se skauti zúčastňují opět aktivně veškerého dění ve městě, zejména brigádnických akcí v rámci "Služba vlasti – vesnička SOS". Zatím se scházejí v propůjčených místnostech v "Labi" – malé scéně, kde je vlastníkem ZK Harmonika. V listopadu 1968 přiděluje MěNV místnost v bývalém lesním úřadě v Dražovce a na jaře r. 1969 celý objekt bývalé hájovny v Dražovce. Tento objekt se svépomocí opravuje a zabezpečuje proti náhodným vandalům.

V r. 1969 se uskutečňuje první chlapecký tábor na Račím potoce u Mirošova, který trval 3 týdny.

V roce 1970 je druhý tábor střediskový u Skořice, který měl téměř 90 účastníků – oddíl chlapců, oddíl děvčat, smečka vlčat a roj světlušek. Dívčí oddíl vedla sestra Konrádová, zástupce sestra Risselová. Obě sestry byly absolventky LŠ z r. 1969.

A to byla opět poslední akce Junáka, protože koncem roku 1970 byla organizace znovu celostátně rozpuštěna a její činnost zakázána. Veškeré materiální vybavení se předává a dochází k likvidaci. Tak byla v našich vzpomínkách zaznamenána historie a já děkuji bratrům Wablemu, Buližníkovi, Kapitánovi za podklady, ze kterých jsem mohl toto téma zpracovat.

Nyní stručně k současnosti. Listopad 1989 vnáší novou naději do našich myslí a duší s otázkou, zda se nám podaří obnovit činnost Junáka, zda máme dostatek sil podchytit dnešní mládež, jejíž myšlení se značně změnilo.

Koncem ledna 1990 se tedy několik nadšenců věrných skautskému hnutí rozhodlo, že by bylo vhodné opět začít. A tak bylo na 19. února 1990 svoláno sezení "dříve narozených", kteří začínali v r. 1945 (br. Kebrle, Kalát, Konrád st., Rissel) a mladších z r. 1968, o kterých se předpokládalo, že by mohli opět začít pracovat se skautskou mládeží – celková účast 20 bývalých činovníků a členů oddílů. Vedoucím střediska odsouhlasen bratr Kebrle – Wable.

K 17.3.1990 byly registrovány ve středisku Hořovice 2 smíšené oddíly s 32 členy a 1 oddíl oldskautů s počtem 14 členů. Od MěNV opět získán objekt do bezplatného užívání o 6 místnostech pro klubovny. Začíná jejich malování, stavební úpravy pro zprovoznění.

Členové oddílů organizují výpravy, lesní brigády, zúčastňují se veřejných akcí, např. "Hořovický cvoček", rádcovského kursu atd. V listopadu 1990 je uvolněn bratr Kebrle ze zdravotních důvodů z funkce střediska a funkcí je pověřen bratr Rissel.

V r. 1991 se realizuje první tábor u Mirošova na bývalém Račím potoce s účastí celkem 45 osob. Ve stejnou dobu se koná i putovní vodácký tábor po Berounce s účastí 16 osob.

Zdeněk Jirout: S V O B O D E N

Jsi opět svoboden, ty mladý Junáku,
ty šťastný chlapče v khaki košili,
ty, jenž nejčistší máš z květů ve znaku,
jež s hlavou psí ti v prapor vyšili.
Jsi opět svoboden a pryč je všechna tíseň,
jsi zase bratrem bratrům v světě celém
a znovu s nimi stejnou zpíváš píseň
o dni, jenž volá tě o květu oroseném.
Zas vyjdeš do lesů, bys radoval se z jitra,
a večer zbarví tvář ti táborový oheň.
Však těch, kdo nevrátí se zítra,
svých padlých bratrů nezapomeň.

Úvod z kroniky hořovického střediska Junáka r.1968

Táborové vymyšlenosti

To bylo v době, kdy chlapecký oddíl z Hořovic měl tábor na Šumavě u Prášil. Tenkrát se zúčastnil též takzvané "Šumavské brigády" na sběr borůvek, kterou organizoval Český Junák.

Jednoho dne přišli nováčci s návrhem, že budou mít noční hlídky. Tehdejší vedoucí tábora Athos jim to rozmlouval, ale nakonec povolil. Každý z nováčků měl mít sám hlídku po jedné hodině. Tak se také stalo. Ovšem mělo to háček. Když poslední hlídka oznámila budíček, vedoucím se zdálo, že je ještě dost tma, ale na budíku bylo sedm hodin. Až Athos, který měl své hodinky, zvané "cibule", zjistil, že je teprve pět hodin. Po delší době se přiznali dva provinilci, kteří posunuli budíka každý na své hlídce o hodinu. Byl z toho smích a oba dostali hobla. Od toho dne byl budík umístěn ve stanu vedoucího tábora za sklem, takže nikdo s ním nemohl manipulovat.

Takových příběhů bylo více.

Když jsem měl službu v kuchyni s vedoucím druhého oddílu Čičákem (Koželuhem), nestačili jsme vařit plněné knedlíky s borůvkami. Nakonec jsme vymysleli takzvané "atomáky", což byl kynutý knedlík, který se vešel přesně do ešusu a borůvky jako přílohu jsme lili sběračkou na něj. A našli se takoví hladovci, že šli až třikrát.

Kapitán

Neumětely

Po ukončení druhé světové války v srpnu 1945 byl v Neumětelích založen oddíl Junáka. Byli jsme tehdy inspirováni skauty DTJ, které jsme viděli tábořit při fotbalovém utkání Jince – Neumětely v blízkosti hřiště. Okoukli jsme kroje a pořídili jsme si šátky – černé s červeným lemováním. Když jsme se pak v těchto krojích sešli na první informační schůzce v Hořovicích, byli Hořováci překvapení, v čem jsme přišli, až se vše vysvětlilo. O založení Junáka v Neumětelích se nejvíce zasloužili František Jansa a Jaroslav Plavec. Na jejich výzvu na plakátech se přihlásilo 17 hochů. O činnosti Junáka jsme nikdo neměl ani tušení.

8.8. 1945 se uskutečnila ustanovující schůzka, kde jsme se dohodli, že se budeme scházet každé pondělí a čtvrtek. Scházíme se v kabině SK Horymír na fotbalovém hřišti a snažíme se získat nové zprávy a informace o činnosti Junáka.

22.8. 1945 jedeme na schůzku Junáků na Březové Hory, kde se seznamujeme s obětavým Josefem Horkým, který nám dává rady, jak dále postupovat. Půjčuje nám knížku, ze které čerpáme první návod na přípravu k nováčkovské zkoušce. Prvním vedoucím byl bratr Jiří Šebek, který rovněž založil kroniku a uskutečnil první zápisy do kroniky.

V roce 1946 je přihlášeno 22 členů a jsou v kronice podepsáni. Získali jsme novou klubovnu u pana Buriánka pod školou. Místnost jsme řádně uklidili a vymalovali. Tato klubovna nám dlouho sloužila a nájem jsme odpracovali na jednocení řepy a její sklizni.

Druhého sněmu Junáka v Praze 9. – 10.3. 1946 se zúčastnil bratr Jiří Červenka, byl nadšen sněmováním a podal nám o tom zprávu. Naše činnost se skládá ze schůzek a práce na úpravě obce u pomníků padlých, svobody a u Šemíka. Připravujeme se na nováčkovskou zkoušku v Králově Dvoře, kterou tam 31. 3. skládáme. Bratr Šmelina se nás vyptává na oddílové věci a bratr Vimr, oblastní náčelník, nás zkouší. Rok 1946 se vyznačoval roznými oslavami, kterých jsme se zúčastňovali (1. květen, 5. květen, dožínky). Starší junáci o počtu devíti podnikají cyklistický výlet na Sázavu, který se moc líbil. Družina Lišáků podniká třídní výlet na Křivoklát. Přespávají v klubovně v Hudlicích, kde jsou udiveni z překrásné klubovny, a pak v Jáchymově.

Bratr Bouček odchází na Podbrdskou lesní školu do Žloutkovic. Po absolvování lesní školy přebírá funkci vedoucího od bratra J. Šebka, který je zaneprázdněn školou. Konáme různé besídky, např. mikulášskou, hrajeme divadlo. Poslední schůzka je o vánocích a s nadílkou. Ani se nechtělo jít domů.

V roce 1947 začínáme výpravu na lyžích na Plešivec, Rejkovice, Lochovice a zpět. Je založen také oddíl skautek. 6. dubna konáme skautskou besídku a současně výstavku v junácké klubovně. Z vystavených prací 3. cenu získává Pavla Kubecová, 2. cenu J. Plavec a 1. cenu K. Bouček. 11. května oslavujeme Svátek matek – hlavně vlčata a světlušky. Protože máme již čtyři oddíly, stáváme se střediskem, konáme opět besídky a hrajeme divadlo. 26. 12. 1947 jsme pro střediskovou pokladnu vybrali 1400 korun. Nejlepším skautem za rok 1947 se stal Sedláček a získal knižní odměnu. Činnost junáků je v obci dobře hodnocena.

V okolních obcích pracují oddíly: ve Všeradicích oddíl vede bratr Sláva Ježdík, v Bykoši vedou oddíl Josef Ciprián a Karel Kusý, v Hostomicích chlapecký oddíl vede Václav Louka a oddíl skautek sestra Skalová, v Lochovicích vede oddíl bratr Mrkvička.

Rok 1948 začínáme normální činností a ve složitě politické situaci se těžce orientujeme. Věříme v dobrou spolupráci s SČM, tak jak to je tiskem a některými našimi představiteli předkládáno. Nikdo z nás netuší, že je to vlastně začátek konce junáckého hnutí. Naše činnost je normální a zúčastňujeme se 6. června Svojsíkova závodu v Hořovicích. Ten se však odkládá a na schůzce, které se zúčastňují, je starostou okrsku zvolen bratr Pek, náčelníkem Ařka. 8. června je středisková schůze v Hostomicích, kde se volí starostou střediska Louk Václav, náčelníci R. Sedláčková a F. Jansa.

10. – 24. července 1948 se zúčastňujeme Šumavské lesní brigády, kde v soutěži ve sběru borůvek náš oddíl získává první místo a v jednotlivcích pak bratr Bouček 1. místo ze 2000 účastníků za denní průměr 11 kg. V novinách a časopisech se o nás hodně píše a my jsme na to patřičně hrdí, že jsme tak dobře reprezentovali naši obec a náš oddíl. Dostali jsme diplomy a knížky jako odměnu. Pak naše činnost ustává a převážná část starších odchází do SČM. Majetek Junáka je převeden do SČM a po schůzce v Hořovicích je nám doporučeno, abychom zastavili činnost Junáka a začali zakládat Pionýra.

V roce 1968 nebyl oddíl znovu založen. Teprve v roce 1991 je v Neumětelích opět založen oddíl Junáka. Zakládající jsou bratři Karel Bouček a P. Bodlák, který se stává vedoucím oddílu. Oddíl má při ustavující schůzce 17 členů. V září uskutečňujeme setkání bývalých skautů za velké účasti v hájovně. Byla objevena a odevzdána kronika z roku 1945 – 48. Kroniku opatroval zakladatel Junáka v Neumětelích br. Ing. Jaroslav Plavec z Černošic a předal ji oddílu.

Historie skautingu v regionu Rudná, (Hořelice – Dušníky), Nučice a Mezouň

Skauting má v našem okolí poměrně dlouhou tradici. Iniciátory založení skautského oddílu v Hořelicích a Dušníkách (nyní Rudná) v roce 1937 byli hořelický holič Ota Simon, Karel Junek, Zdeněk Hošťálek a Tonda Charvát. Seznam oddílu musel být schválen okresním vedoucím bratrem Františkem Stůjem z Kladna. Tento O. Simona vyškrtl a tak byla po této úpravě odeslána přihláška do Prahy. Zatím byl vůdcem oddílu Karel Junek, než byli získáni další členové a příznivci z Dušníků. Potom byl vůdcem zvolen nestarší člen oddílu bratr Kopecký. Jeho zástupci se stali K. Junek a Zdeněk Potyš.

Členy hořelické družiny Kohoutů byli: Zd. Hošťálek, A. Charvát, K. Šíma, V. Šmíd, M. Kváča, J. Šídlo, Komůrka, Lachmann a Tšochner. Členy dušnické družiny Kamzíků byli: V. Vyšín, M. Měska, R. Vitvar, Z. Junek, M. Hustoles, Horák, Novák a Javůrek.

Členové oddílu složili 15.6.1939 nováčkovskou zkoušku a 16.6.1939 v nučickém lomu za přítomnosti okresního vedoucího bratra Stůje, s kterým přijelo asi 15 skautů na kolech, skautský slib. V létě byl učiněn první pokus o táboření na hořelické louce pod přinesenou plachtou, ze které byl postaven stan.

V době obsazení pohraničí oddíl sháněl utečencům bydlení a K. Junek a Z. Hošťálek za pomoci obecního strážníka úřadovali na obecním úřadě za starostu, který narukoval.

Ještě před zábořem Československa se uskutečnily dva tábory, první u Nového Jáchymova, druhý nad soutokem Kačáku a Berounky. Ten bylo nutno předčasně o dva dny dříve ukončit pro déšť a povodeň.

Během 2. světové války bylo skautské hnutí násilně potlačeno, ale po pádu nacismu a ukončení sv. války se vytvořily příznivé podmínky pro znovuoobnovení skautské činnosti. Postupným vytvořením několika oddílů v Dušníkách a okolních obcích vznikala potřeba je řídit, koordinovat a usměrňovat. Protože bezesporu největší zkušenosti z junáckého života měli v té době chlapani z Hořelic – Dušníků, vzniklo junácké středisko v roce 1945 právě zde. Velitelem střediska se stal Josef Kozák, jeho zástupcem Z. Potyš. Od roku 1946 převzal vedení střediska bratr Jaroslav Šouta – Balvan.

Bratři Z. Junek a M. Měska založili při středisku družinu oldskautů nazvanou Mohykáni. Družina měla 6 členů: M. Měška (Monty), Z. Junka (Jeep), A. Malého (Brendy), L. Lázničku (Pluto), J. Pergla (Kristián), a J. Šouta (Balvan). Po čase byli přijati za členy F. Slaboch a K. Rozsypal.

V lednu 1947 se uskutečnila středisková ideová škola, družina se zúčastnila dvou turnajů v odbíjené (Strahov, Neutonice) a zorganizovala střediskový den v Nučicích. Družina Mohykánů středisku pomáhala – tvořila hlavní část jeho metodického vedení. Posléze přesunula svoji činnost přímo do oddílů, kde bylo její pomoci nejvíce třeba. Bratr A. Malý se vrátil do nučického oddílu a bratři Měska a Junek do oddílů dušnických.

Středisko Junáka v Dušníkách tvořilo v roce 1945 – 46 celkem 14 oddílů. V Dušníkách byly 3 oddíly – 1. chlapecký – vedoucí V. Vyšín, 2. chlapecký – vedoucí M. Měska, zástupce Z. Pergl, 1.

dívčí – vedoucí H. Měsková, zástupce V. Veselá. V Hořelicích byly 2 oddíly – Chlapecký vedl L. Lachmann a dívčí oddíl. V Nučicích byl jeden oddíl chlapecký a jeden dívčí. V Tachlovicích vedl chlapecký oddíl J. Žák a dívčí sestra Pácalová. V Drahelčicích byl chlapecký oddíl, rovněž i v Chrástanech vedl jeden chlapecký oddíl bratr Semerád. Chlapecký oddíl byl i v Jinočanech, v Chýni – vedl br. Šperling a v Úhonicích vedl br. Tobiáš.

30. listopadu 1947 se středisko Dušníky odstěpilo od okrsku Kladno, jehož bylo dosud součástí a byl vytvořen samostatný okrsek Unhošť. Jeho vedení se ujali činnovníci dušnického střediska. Bratr Šouta se stává velitelem a Z. Pergl tajemníkem. Činnost střediska po dobu jeho trvání od roku 1945 do roku 1948 byla zaměřena na pomoc oddílům jak po stránce materiální, tak po stránce odborné. Velmi kladně je třeba hodnotit období počáteční, kdy se oddíly formovaly. Činnost některých oddílů v okolních vesnicích během času stagnovala, až došlo k jejich úplnému zániku. Na počátku roku 1948 je středisko tvořeno: V Dušnicích dvěma chlapeckými oddíly, v Nučicích chlapeckým oddílem a smečkou vlčat a v Chrástanech chlapecký oddíl. Byla snaha vytvořit nové středisko v Nučicích a založit zde též sdružení přátel Junáka. Nakonec se podařilo založit jen sdružení.

Vývoj v oddílech v letech 1945 – 1948

Dušníky:

Vůdcem 1. oddílu byl Václav Vyšín, jeho zástupcem Zdeněk Potyš. Oddíl měl dvě družiny: Rysy a Kamzíky.

Vůdcem 2. oddílu byl Miroslav Měska, jeho zástupcem Zdeněk Pergl. Oddíl měl dvě družiny, Racky a Lišáky.

Vedoucí dívčího oddílu byla Věra Veselá, učitelka místní školy.

Většina členů oddílů získala brzo potřebné znalosti a složila nováčkovskou zkoušku. Slavnostní slibový táborák se konal 15.9.1945 v lomu na čtyřce.

V roce 1946 se stal zástupcem vůdce 1. oddílu místo Z. Potyše Z. Maxmilián a velitelem střediska od poloviny roku 1946 br. Jaroslav Šouta (učitel) a jeho zástupcem Z. Pergl. Ještě v průběhu roku 1946 se stal vůdcem 1. oddílu Z. Maxmilián a jeho zástupcem Jaromír Kratochvíl. Vůdcem 2. oddílu se stal Z. Pergl. V roce 1947/48 se stal vůdcem 1. oddílu Jaromír Kratochvíl. Vedoucím roverů se stal Z. Maxmilián a V. Adámek.

Letní tábor v roce 1945 prožil 1. oddíl u rybníka v Novém Jáchymově. V roce 1946 u rybníků v Novém Jáchymově tábořily 1. a 2. chlapecký a dívčí oddíl u Zhůří na Šumavě.

Nešťastný rok 1948 znamená pomalé upadání činnosti a nakonec její zákaz. Zdeněk Pergl byl zatčen a poznal trestanecké tábory jáchymovských uranových dolů, někteří další bratři se ocitli v jednotkách PTP.

Nučice:

Oddíl byl založen 16.6. 1945, vůdcem byl Z. Junek z Dušník, jeho zástupcem Antonín Malý. Družiny měl čtyři, Bobry, Krahujece, Kamzíky a Luňáky. Většina chlapců složila nováčkovskou zkoušku 12. a 16. července 1945 "Na tenice". V prosinci 1945 přejímá vedení oddílu br. Roman Blahník. Podařilo se zajistit klubovnu. O velikonočních 1946 se R. Blahník stěhuje a tak na jeho místo nastupuje Jaroslav Šulc, učitel místní školy. V květnu přebírá vedení oddílu František Košťál. V červenci dochází opět ke změně. Vůdcem se stává br. Jan Kůs, učitel. Po návratu z tábora přejímá oddíl bratr A. Malý a R. Tlustý. Oddíl má družinu Tygrů a roverskou družinu. V této době vzniká též 2. oddíl, vede jej František Košťál, zástupcem je Jan Kůs. 22. prosince vzniká vlčí smečka, kterou vede Zdeněk Veselý – Pulec.

Dívčí oddíl byl založen koncem června 1945. První vůdkyně byla sestra Alena Pavlíčková. Nováčkovské zkoušky skládal oddíl 12. a 16. 7. 1945. Po odstěhování sestry pavlíčkové vykonává funkci vůdkyně sestra Ningerová – učitelka a po ní Slávka Černá.

Snaha zabezpečit si co nejpříznivější předpoklady pro svoji činnost vedla k úmyslu založit sdružení přátel Junáka, což se podařilo realizovat 28. 11. 1947. Funkcionáři výboru byli K. Placatka, F. Košťál st., F. Koníček, K. Vaněk, V. Sušanka.

25. 4. 1948 skládají "Na tenise" slib vlčata. 8. 2. 1949 se koná poslední schůze sdružení přátel

Junáka, kde pod tlakem okolností je přerušena činnost. Po zatčení, odsouzení a uvěznění bratra Z. Brodníčka a F. Košťála a persekuci bratra Růžičky organizovaná činnost oddílů v Nučicích končí.

Nučický odíl konal v roce 1945 jen několikadenní tábor v prvních dnech července nedaleko Nenačovic, proti proudu Kačáku. V 1946 roce uspořádal velikonoční tábor v Žloukovicích. V roce 1947 tábořili chlapci u Lázkého rybníka a dívčí oddíl u Jáchymovského rybníka. Tábor pod hradem Zvíkovem byl v roce 1947 vlastně posledním skautským táborem nučických oddílů.

Rok 1968 znamená opět závan svobody a tím i obnovení skautské činnosti. V Rudné bylo 22.4.1968 znovu ustaveno středisko s těmito činovníky: Vedoucí střediska MUDr. Karel Kantor, zástupce Václav Vyšín, tajemník Josef Chaloupka, hospodář Bohdan Poláček, správce inventáře Karel Čáslavský. 23.4.1968 do střediska přibyli Jiří Vilímek a Vlasta Maxmiliánová. Ke konci roku přestal pracovat J. Chaloupka a přibyla Olga Váňová a Josef Broženský.

V dubnu 1970 musel na nátlak místní organizace KSČ, pod pohrůzkou rozpuštění střediska odstoupit MUDr. K. Kantor. Vzhledem k tomu musela být provedena reorganizace střediska. Jeho vedoucím se stal bratr Bohdan Poláček. Z činovníků zůstali J. Broženský, O. Váňová a J. Vilímek. Na podzim 1970 po nuceném ukončení činnosti přestoupili pod Turistu v Rudné.

Středisko v Rudné stihlo v tomto období zorganizovat dva tábory v Kladrubech u Stříbra a potom už zbývalo jen pár pololegálních akcí, pro které byli někteří činovníci šikanováni a vyšetřováni v Bartolomějské v Praze.

V Nučicích se na základě přípravné schůzky 6.4.1968 schází 13.4.1968 oddíl oldskautů. V polovině května je registrováno 18 členů oldskautů. Vůdcem je A. Malý, zástupcem Leon Kroppek a František Košťál. Je založen 2. oddíl skautů a 1. oddíl skautek.

Členové odílu OS A. Malý a J. Růžička jsou delegáty III. junáckého sněmu, konaného 23. a 24.11.1968. V červnu 1968 je založeno středisko Nučice, do kterého patří z Nučic 1. oddíl oldskautů s rovery, 2. oddíl skautů, 3. oddíl vlčat, 1. oddíl skautek se světluškami a z Mezouně 1. oddíl skautů. Vedoucím střediska byl A. Malý, jeho zástupcem J. Růžička, jednatel A. Arnold, hospodář L. Kříž.

V roce 1969 se stává vůdcem 1. oddílu OS J. Růžička, zástupcem F. Košťál. Vůdcem 2. oddílu skautů ing. M. Král, zástupcem L. Kříž a A. Arnold. Oddíl má 19 členů. Během roku 1969 se stává vedoucím střediska J. Růžička a jeho zástupcem Miloš Barták z Mezouně. Ve dnech 17.1 až 11.4.1970 probíhá v Nučicích rádcovský kurs pro střediska Rudná a Nučice.

2.6.1968 se koná za Lidovým domem ustavující schůzka 1. oddílu skautek. Vůdkyní dooílu se stává Marie Koliňová, zástupce Ivana Křížová. Oddíl má 19 skautek a 12 světlušek. 27.10.1968 je pořádána výstava v nučické škole. Večer je skládán slib.

V roce 1969 se vydává na tábor 2. oddíl na ostrov u Čilé pod vedením A. Arnolda a L. Kříže. Podmokelský mlýn vítá na tábor 3. oddíl vlčat a 1. oddíl skautů z Mezouně. Tábor vede M. Barták. Vůdcem 3. oddílu vlčat z Nučic je L. Kroppek, zástupci J. Hroch, a J. Kunte. Vůdcem 1. oddílu skautů Mezouně je M. Barták a jeho zástupcem M. Polanský. 1. oddíl skautek z Nučic táboří na Javornici u Zvíkovce pod vedením B. Křížové.

V roce 1970 táboří 2. oddíl skautů Nučice u 3. rybníka u Nového Jáchymova. Vedoucím tábora je L. Kříž, vůdce oddílu ing. M. Král, zástupce A. Arnold. Ve stejném roce táboří 3. oddíl skautů Nučice a 1. oddíl skautů z Mezouně u Železného Újezda v okrese Plzeň – Jih. Vedoucím tábora je J. Růžička, zástupci L. Kroppek, O. Hosnědl a M. Polanecký. 1. oddíl skautek táboří současně o 500 m dále pod vedením B. Křížové.

V Mezouni byl založen 1. oddíl skautů 6.6.1968. U jeho zrodu stáli Miloš Barták – Glen a Miroslav Polanský – Permon, v letech 1945 48 členové 2. oddílu v Dušníkách (nyní Rudná).

Po navrácení svobody do naší země v listopadu 1989 je jasné, že se znovu obnoví skautská organizace, jejíž tradice u nás má pevné kořeny.

V Rudné se znovu obnovilo středisko. Kolem vedoucího střediska Bohdana Poláčka se vytváří okruh spolupracovníků a pomocníků. Jde o sestry Olgu Váňovou, Růženu Kudrnovou, Libuši Kopáčkovou a bratry Františka Kudrnu, Ladislava Plška a Jiřího Vilímka.

Letní tábory proběhly v roce 1990 u Blovic a v roce 1991 u Kapalínova mlýna u Ptíc. V Nučicích se konala přípravná schůze pro obnovení činnosti Junáka 16.12.1989 v tělocvičně. Schůzku svolal a řídil J. Růžička. 24.2.1990 je činnost střediska obnovena s následujícími činovníky: vůdcem střediska je Josef Růžička, zástupcem Milouš Barták, výchovnou zpravodajkou dívčího kmene Božena Křížová, zpravodajem chlapeckého kmene Miloslav Polanský, tajemníkem Ladislav Kříž, hospodářkou Ing. Ivana Růžičková a v revizní komisi pracují J. Klus, J. Svoboda a J. Kunte.

Středisko bylo zaregistrováno na okrese Praha – západ a tovořeno těmito oddíly: 1. oddíl OS Nučice – vůdce O. Hosnédl, zástupci L. Kropek, B. Zrnová, 2. oddíl skautů Nučice – vůdce V. Jeřábek, zástupce K. Horel, 3. oddíl skautů Nučice – vůdce M. Svoboda, zástupce M. Klus, 1. oddíl skautů Mezouň – vůdce A. Polanský, zástupce P. Pilař a 1. oddíl skautek Nučice – vůdkyně Ing. I. Růžičková, zástupce E. Hanzlová. Slib skautek se konal u klubovny v Nučicích 29.9.1990. Slib skautů 28.9.1990 "Pod vinicí".

1.12.1990 je zahájen rádcovský kurs pro středisko Nučice a Rudná. Zahájení se zúčastnilo 30 účastníků. Náročné zkoušky ukončily kurs 9.3.1991, splnilo je 19 účastníků.

Skautské oddíly Nučice a Mezouň tábořili v roce 1990 v Údolí Ticha u mlýna pod Ostrovcem. Vedoucím tábora byl Milan Svoboda, zástupci Alexandr Polanský, Karel Fous, Pavel Pilař, Leon Kropek a Václav Jeřábek. 1. oddíl skautek z Nučic tábořil tamtéž po chlapeckých oddílech. Vedoucí tábora Ing. Ivana Růžičková, zástupci Gabriela Bartoníčková a Eva Lumbertová.

Na stejném místě proběhly v roce 1991 současně chlapecké i dívčí tábory, vzdálené od sebe asi 500 metrů. Chlapecký tábor vedl A. Polanský, zastupovali ho K. Fous, P. Pilař, L. Kropek, V. Jeřábek, P. Tvrz. Dívčí tábor vedla Ing. Růžičková, zástupci G. Bartoníčková, E. Polanská, L. Čubová a S. Jankásková.

V Mezouni obnovuje svoji činnost skautský oddíl 17.2.1990 se dvěma družinami – Racků a Lišáků. Vůdcem je Alecxandr Polanský – Racek, zástupci Pavel Pilař – Bohouš a Karel Fous – Pajda. V listopadu 1990 vstupuje do řad činovníků Petr Tvrz – Čundr a je založena smečka vlčat, kterou vedou K. Fous a P. Tvrz.

20. a 21.4.1991 se koná v budově obecního úřadu v Mezouni skautská výstava.

V prosinci roku 1990 dochází u obou středisek – Rudné a Nučice k jedné podstatné změně. Obě přechází z okresu Praha – západ do podřízenosti ORJ Beroun na vlastní žádost nejen z důvodů tradice, ale i pracovních a vztahových.

Od 30.10.1991 odchází 1.oddíl skautů Mezouň ze střediska Nučice na vlastní žádost, včetně činovníků – A. Polanského, K. Fouse, M. Polanského. V Nučicích zůstávají P. Pilař a P. Tvrz. Současně odchází část skautek z 1. oddílu Nučice, bydlících v Mezouni a zakládají 1. oddíl skautek v Mezouni za vedení G. Bartoníčkové – Rolničky a E. Polanské – Sluníčka. Současně je založen klub oldskautů Mezouň, jehož vedením je pověřen Milouš Barták.

Oba oddíly a klub OS spolu s oddíly ze zrušeného střediska Popovice zakládají nové středisko "Plantážníci" se sídlem v Loděnici. Patří sem i 1. oddíl skautů Loděnice a 1. roj světlušek z Králova Dvora.

Historii skautingu v regionu Rudná (Hořelice – Dušníky), Nučice a Mezouň sepsal za pomoci příspěvků Karla Junka, Ing. Mirka Měsky, Bohdana Poláčka, Zdeňka Maxmiliána a Ládi Kříže. –y

Lidmila Fričová : DAMIL 1969

Ozvěna dávných slov
šelesty borovic
uhlíček na dlani
sníh padá víc a víc
Do sněhu stopy jdou
Těch dvanáct dlouhých let
na duši stopy jsou
Před námi v dál se šířil svět
a jasný oheň plál
Slíbuj na svou čest
Já chci se nechat věst
my dotkneme se hvězd
Kde budem my
tam musí růže kvést

A oheň tíše plá
a k nebi stoupá dým
do korun borovic
Už dvanáct bylo zim
Sníh padá víc a víc
Nám dvanáct bylo let
před námi v dál
se šířil svět
a oheň tíše plál
a tíše zhasínal
Uhlíček na dlani
a černé stmívání
Dak tícho tícho jen
Zůstal nám aspoň sen

22.února 1981

V letech 1968 – 1970 byl skautský berounský okres členěn do 5 středisek. V Berouně bylo středisko jediné – profesora Miloše Seiferta, po jednom středisku měly Hořovice, Nučice, Rudná a Žebrák. V těchto střediscích pracovalo 30 oddílů s více než 600 členy Junáka. Nejsilnějším – nejpočetnějším bylo středisko prof. M. Seiferta v Berouně se 14 oddíly. V tomto počtu byly též 3 oddíly vodních skautů (dva chlapecké a jeden dívčí) a předpokládalo se založení samostatného vodáckého střediska – přístavu. V našem okrese pracovali Junáci – Zálesáci, kolektivní člen naší skautské organizace (v Berouně, Zdicích, Loděnicích). V dalších několika obcích existovaly skautské hlídky a družiny zatím oficiálně neregistrované. Zde jsme perspektivně plánovali vznik skautských oddílů. Slibný vývoj byl v roce 1970 paralyzován politickým normalizačním procesem vedoucím až k násilnému zastavení činnosti.

Dnes, v roce 1992 – v jubilejním roce – pracuje v našem okrese středisek 7, z toho v Berouně tři. Máme celkem 27 oddílů s 510 mladšími členy Junáka a 160 oldskautů v 6 klubech.

Čtyři střediska rozlišujeme jiným než místním pojmenováním – jsou to berounská střediska "prof. M. Seiferta", "Jaromíra Mesteka – Fattyho", "Radost a naděje" a loděničtí "Plantážníci". Střediska Hořovice, Nučice a Rudná nesou jména svých sídel.

V našem berounském teritoriu rodí se slibná skautská aktivita v Hostomicích, Neumětelích, Zdicích. Je nám však líto, že se ke skautské vodácké činnosti, při naší příhodné poloze na Staré řece, zatím nikdo nehlásí.

Dnešní situace ve skautském hnutí a to celosvětově, zaznamenává silný rozvojový trend oldskautingu, který nejen svým vlastním čínorodým programem slouží obětavě skautskému dorostu.

Tedy, vy dospělí starší skauti v kategorii věkově již neomezené, ale i vy, kdož jste skautskou výchovou ve svém mládí neprošli a chováte ke skautingu přinejmenším sympatie, přijďte nám pomoci! Naše oldskautské kluby na vás čekají v Berouně u 1. střediska M. Seiferta na Městské hoře a u 4. střediska Radost a naděje na děkanském úřadě, dále pak ve střediscích Hořovice, Rudná, Nučice. Středisko Loděnice má klub OS v Mezouni. U všech skautských středisek je možné své sympatie ke skautingu vyjádřit i zakládáním Sdružení přátel Junáka.

Mýma očima.

Počátek naší nejnovější historie – tedy historie střediska Miloše Seiferta – by se dal umístit na konec roku 1989, kdy se sešlo u Burdů doma pár starých, starších, mladších a nejmladších skautů ze střediska M. Seiferta. Říkám–li starších, myslím tím, pochopitelně, služebně starších. •No a mluvě o nejmladších mám na mysli ty, kteří byli alespoň světluškami a vlčaty v době, kdy už bylo jasné, jak to v sedmdesátých letech bude vypadat. Ke kategorii posledně jmenovaných se dovolím taky přiřadit.

Ted' zdánlivě nesouvisle odskočím o pár let zpět, abych řekl něco o tom, jak to tehdy vypadalo. Alespoň mýma očima určitě.

Nikdo z vedoucích nám tehdy v r. 1970 neřekl, že se vidíme naposled a že za týden nemáme nikam chodit. Ti, kdož mohli, udělali tu nejkrásnější věc. Dál jsme si spolu hráli a od starších se učili spoustu moudrostí. Děkuji na tomto místě Šedákovi, Akelovi, Royovi a ostatní by určitě děkovali dalším vedoucím. (Říkám–li vedoucím, říkám tak z toho důvodu, že se mi to víc líbí a na podstatě věci to nic nemění.)

No a jak jsme si hráli a učili se nové a nové věci, pomalu se vystřídala jedna a pak druhá generace. Oficiální místa nám sice předhazovala naši minulost, na kterou jsme byli pyšní, a předvídala nám – "Měndě" – brzký zánik. Ale nestalo se. Pravidelně se sice opakovala typická táborová situace, kdy staré zvyky byly označovány za něco, co by ... Dlužno dodat, že přes všechny narážky a já nevím co ještě jsme u nás na Měndě mohli dýchat podle svého. Zaplať příroda.

A v tom stavu nás zastihl rok 1989. Asi 20 dospělých a hodně přes stovku dětí. V roce 1990 v březnu se po kratší přípravě konal slavnostní skautský slib "nás dospělých" a během zbytku školního roku příprava dětí. Bylo to vlastně takové povídání o tom, jak by mohla naše další činnost vypadat.

Nakonec všechno dopadlo dobře. Po táboře a po prázdninách jsme se pustili do nováčkovských zkoušek, po zbytečných nejasnostech do dělení oddílů na chlapecké a dívčí a hlavně do další práce. Ve čtyřech dívčích a třech chlapeckých oddílech pracuje zase přes sto děvčat a chlapců.

V roce 1991 jsme uspořádali 3 letní tábory. Dva na naší staré dobré Javornici a jeden na starém (ale mladším) dobrém vystrkově. Nebylo to ale zase nic tak nového a kolemjdoucí by poznal naši proměnu asi nejspíš jenom v kroji. V minulých letech jenom zelené košile a teď k nim přibýlo něco navíc. Žluté a hnědé šátky a když rodinný rozpočet dovoloval, báječné klobouky.

Ted' se připravujeme na tábory opět. budou trochu jiné. Bude se hrát jiná hra, v potoce bude jiná voda, ale to hlavní zůstane stejné. Po táboře se vrátíme s novými znalostmi, dovednostmi a doufejme, že každé přátelství a kamarádství táborem zesílí.

Smysl pro přátelství, kamarádství, čestnost, nezištnou pomoc druhému – to je asi to hlavní, co by si měl každý v sobě vypěstovat, čemu by se měly děti a i ostatní učit. Ať jsou skauty nebo ne. Bohužel i tyto ušlechtilé myšlenky jsou někdy překřičeny malichernostmi, za které je někdo ochoten se rvát, na úkor podstatných věcí. "Takto ano – takto ne", praví spousta obrázků, které nám pomáhají ovládnout nějaký stroj, přístroj až nejobyčejnější věc denní potřeby. My, kterým se dostává tento příspěvek do rukou určitě víme, kam který popis umístit.

Zdeněk Blín alias Modrásek

Lidmila Fričová : V Y Z N Á N Í

Touláme se stínem
Našlapujeme tíše
v zelených chrámech
pod klenbou větví
Brodíme se vodou
A třeba byla kalná
nemůžeme se ušpinit
Jsme děti slunce
Zasvěcenci dále
blíženci nejasné touhy

zaslíbenci léta
Snoubenci snů
A věční romantikové
Nám víchř neublíží
Jsme děti světla
Ať půjdeme kamkoliv
třeba i deštěm srážem
i přes blata smetištěm
stokou nezabloudíme
Máme svou střelku
Jsme děti léta

Beroun 1986

Výstavba okresní organizace Junáka – rok 1992

Okresní rada Junáka Beroun

předseda: Pavel Petříček
místopředsedkyně a zdravotnice: MUDr. Eva Dvořáková
výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: Ing. Jiří Konrád
výchovná zpravodajka dívčího kmene: Gabriela Bartoníčková
zpravodaj oldskautů: Ladislav Svatoš
tajemnice: Taťána Kučerová
hospodář: Ladislav Kříž
organizační zpravodaj: Ing. Karel Bušek
zpravodaj duchovní rady: Antonín Bělohávek
právní zpravodaj: JUDr. Josef Pišvejc
tiskový zpravodaj: PhDr. Lidmila Fričová
historický zpravodaj: Miroslav Polanský
předseda revizní komise: Jiří Vilímek
členové revizní komise: Marie Čápová, Pavel Pouche

1. středisko "Miloše Seiferta" Beroun

Středisková rada:

vůdce střediska: Ing. Karel Bušek
výchovná zpravodajka dívčího kmene: Taťána Kučerová
výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: Pavel Benda
zpravodajka oldskautů: Alžběta Králová
tajemnice: Iveta Kováčová
hospodářka: Ing. Lucie Geislerová
zdravotnice: Jitka Dopiráková
tiskový zpravodaj: Ing. Zdeněk Blín
předseda revizní komise: Ing. Pavel Viktora
člen revizní komise: Milena Zýmová

Oddíly: 3. oddíl junáků

vůdce: Pavel Benda zástupce: Vlasta Lukeš

3. oddíl skautek

vůdkyně: Renata Veselá zástupce: Milena Zýmová

4. oddíl skautek

vůdkyně: Jitka Dopiráková zástupce: Iveta Kováčová

5. oddíl skautek a junáků

vůdkyně: Iveta Knollová zástupci: Irena Nováková Věra Knollová

6. oddíl junáků

vůdce: Ing. Zdeněk Blín zástupce: Roman Dopirák

7. oddíl skautek

Vůdkyně: Taťána Kučerová zástupce: Ing. Lucie Geislerová

8. oddíl junáků

vůdce: Ing. Pavel Viktora zástupce: Jan Burda

80. klub oldskautů

vůdce: Alžběta Králová zástupce: MUDr. Eva Dvořáková

2. středisko Hořovice

Středisková rada:

vůdce střediska: Jiří Rissel

výchovná zpravodajka dívčího kmene: Jaroslava Matějková

výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: Petr Křišťůf

zpravodaj oldskautů: Jiří Konrád

st. tajemník: Ing. Jiří Konrád ml.

hospodářka: Ludmila Konrádová

zdravotník: MUDr. Jiří Mádle

osvětový a propagační zpravodaj: Pavel Konrád

historický zpravodaj: Miroslav Kebrle

členové rady: Jaroslav Kalát, František Svačina

předseda revizní komise: Ing. Jaroslav Škarda

členka revizní komise: Helena Kubištová

Oddíly: 1. oddíl junáků a skautek "Vlčí stopa"

vůdce: Jaroslava Matějková zástupce: Blanka Kubíčková

2. oddíl junáků "Medvědí stopa"

vůdce: František Svačina zástupce: Zdeněk Kadeřábek

1. oddíl skautek a junáků Neumětely

vůdce: Petr Bodlák zástupci: Karel Bouček Vladimír Frühauf

1. oddíl skautek a junáků Hostomice

vůdce: Ing. Jaroslav Škarda zástupci: Petr Lachman Ing. Vladimír Chuchler Helena Kubištová

83. klub oldskautů

vůdce: Jiří Konrád

4. středisko "Radost a naděje" Beroun – se zdůrazněnou náboženskou výchovou

Středisková rada:

vůdce střediska: Jana Vaňková

výchovná zpravodajka dívčího kmene: Marie Hlaváčková

výchovný zpravodaj chlapeckého kmene,

zástupce vůdce střediska a duchovní zpravodaj: Libor Bulín

zpravodaj oldskautů a organizační zpravodaj: Jaroslav Vaněk

tajemnice: Jana Čaplová

hospodář: Miloš Palkoska

zdravotník: Vítězslav Nezval

tiskový zpravodaj: Jaroslav Goldmann

zpravodaj ubytování a správy budov: Ing. Eduard Čapla

správce materiálu a inventáře: Anna Prokopová
zpravodaj technických záležitostí: Miloš Vrba
předseda revizní komise: akad. sochař Přemysl Sedlák
členka revizní komise: Marie Novotná

Oddíly: 2. oddíl skautek

vůdkyně: Marie Hlaváčková zástupce: Martina Vaňková

4. oddíl junáků

vůdce: Pavel Kodras zástupce: Petr Hašler

201. klub oldskautů

vůdce: Jaroslav Vaněk zástupci: Miroslava Plecítá Ludvík Svoboda

5. středisko "Jaromíra Mesteka" Beroun

Středisková rada:

vůdce střediska: Milan Kysilka

výchovná zpravodajka dívčího kmene: Jaroslava Nováková

výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: Ing. Jan Marek

hospodářka: Ing. Jaroslava Kleknerová

tiskový zpravodaj: Milan Husák

Oddíly: 1. oddíl skautek

vůdce: Ing. Blanka Čaplová zástupci: Ing. Jaroslava Kleknerová Miroslava Vokáčová

2. oddíl junáků

vůdce: Milan Husák

1. oddíl skautek a junáků

vůdkyně: Jaroslava Nováková

2. oddíl junáků

vůdce: Milan Kysilka zástupci: Ing. Jan Marek Dan Petříček Martina Prošková

6. středisko Nučice

Středisková rada:

vůdce střediska: Arch. Josef Růžička

výchovná zpravodajka dívčího kmene: Božena Křížová

výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: Antonín Tvrz

zpravodaj oldskautů: Oldřich Hosnědl

tajemník: Ladislav Kříž

hospodářka: Ing. arch. Ivana Růžičková

zdravotník: Eva Hanzlová

předseda revizní komise: Jan Klus

členové revizní komise: Pavel Brožek, Jaroslav Kunte

Oddíly:

1. oddíl skautek

vůdkyně: Ing. arch. Ivana Růžičková zástupce: Eva Hanzlová

1. oddíl junáků

vůdce: Václav Jeřábek zástupce: Karel Horel

56. klub oldskautů

vůdce: Oldřich Hosnědl zástupci: Blažena Zrnová Leonard Kroppek

7. středisko Rudná

Středisková rada:

vůdce střediska: Bohdan Poláček

výchovná zpravodajka dívčího kmene: Růžena Kudrnová

výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: František Kudrna

zpravodaj oldskautů: Jitka Augustinová
tajemník: Olga Váňová
hospodářka: Božena Poláčková
zdravotník: MUDr. Karel Kantor
tiskový zpravodaj: Zdeněk Maxmilián
člen rady: Jiří Vilímek
předseda revizní komise: Libuše Kopáčková
členové revizní komise: Milan Novák

Oddíly:

1. oddíl junáků

vůdce: Alexandr Višna zástupce: Pavel Dráb

1. oddíl skautek

vůdkyně: Markéta Ernýgrová zástupce: Markéta Jiříková

1. roj světlušek

vůdkyně: Růžena Kudrmonová zástupci: Zuzana Kopáčková Ivana Ernýgrová

2. roj světlušek

vůdkyně: Lenka Kopáčková zástupce: Nad'a Čubová

202. klub oldskautů

vůdce: Ladislav Plšek zástupci: Vlasta Maxmiliánová Luboš Lébl

8. středisko "Plantážníci" Loděnice

Středisková rada:

vůdce střediska: Miroslav Dobrý
výchovná zpravodajka dívčího kmene: Gabriela Bartoníčková
výchovný zpravodaj chlapeckého kmene: Miroslav Polanský
zpravodaj oldskautů: Miloš Barták
tajemník: Eva Polanská
hospodářka: Karel Fous
zdravotník: Iva Trunečková
pokladník: Alexandr Polanský
předseda revizní komise: Miroslav Tenkrát
členové revizní komise: Vladimír Holovský

Oddíly:

1. oddíl junáků a skautek Loděnice

vůdce: Miroslav Dobrý zástupce: Gabriela Příhodová

1. oddíl junáků Mezouň

vůdce: Alexandr Polanský zástupce: Karel Fous

1. oddíl skautek Mezouň

vůdce: Gabriela Bartoníčková zástupce: Eva Polanská

1. roj světlušek Králův Dvůr

vůdkyně: Iva Trunečková

Klub oldskautů

vůdce: Miloš Barták

Vážení přátelé, sestry a bratři,

dočetli jste brožuru věnovanou osmdesátileté historii skautingu na Berounsku.

Ano, již osmdesát let žije skauting v srdcích těch skautek a skautů, kteří jednou slíbili a navždy věrni zůstali přes všechna protivenství, která je životem provázely.

Brožura neobsahuje podrobnou historickou zprávu o životě skautské organizace. Na to by brožura zdaleka nestačila. Spíše jsme chtěli podchytit ta zásadní data z historie skautských oddílů, středisek, která utkvěla v pamětech současníků a dala se objevit v ukrytých písemnostech, mnohdy již i z pozůstalosti odešlých sester a bratrů.

Šlo nám také o to, ukázat veřejnosti, že mezi námi i v současnosti žijí sestry a bratři, kteří prošli skautskou výchovou i když už nejsou v organizaci registrováni. I jim chceme připomenout jejich mládí, probudit vzpomínky na jejich vrstevníky – sestry a bratry, na jejich vůdkyně a vůdce, na měsíce a roky prožité se skautskými oddíly v klubovnách, na výpravách, táborech a v další rozmanité činnosti.

Máme v historii skautingu na Berounsku také hodně bílých míst, zejména z předválečných let, jejichž zaplnění už činí jisté obtíže, pamětníků je už moc málo a stejně i písemností, které byly majitelům nebezpečné v období války i po roce 1949.

Přesto se obracíme na všechny, kdož mohou pomoci, kdo tuší, že někde v úkrytu je ještě založeno cosi po rodičích, prarodičích o jejich skautování. Možné jsou i různé záznamy v kronikách obcí berounského okresu, v kronikách spolků a zájmových organizací. Historická sekce okresní rady Junáka bude povděčna za každý podnět, který z těchto míst dostane.

V historických údajích mohou být i nepřesnosti, i když naší snahou bylo ověřit si je. Záleží i na vás, čtenářích, abyste nám pomohli zpřesnit a doplnit otištěné, aby historie skautingu byla úplná, pravdivá a neopomenula ty, kteří ve vašich vzpomínkách utkvěli jako správné skautky, skauti, vůdkyně, vůdcové i jako přátelé a podporovatelé skautingu. Rádi bychom v historii skautingu zaznamenali i ty sestry a bratry, kteří za skautskou ideu trpěli v uplynulých 80 letech, nebojácně chránili svou skautskou a lidskou čest a naplnili tak slova svého skautského slibu a zákona skutky.

Je nám líto, že z některých míst, kde kdysi skauting plně žil, se dodnes nikdo neozval, nehlásí se ke skautským ideálům, nepomáhá znovuzrození skautských oddílů v místě. Stále platí : kdo jednou se stal skautem – skautkou, kdo jednou sliboval, je sestrou – bratrem na celý život, slib mu nikdo zrušit nemohl, jedině jeho vlastní svědomí...

Vážený čtenáři,

mezi jmény v brožuře najdeš i své známé, přátele. Upozorni je na brožuru, popřej jim zdraví a požádej je o vzpomínku na skautská léta. Třeba budou sdílní a předají vzpomínku i nám.

Historická sekce okresní rady Junáka Beroun

1887 – 1941